

Efesenii - comentarii F. B. Hole

Efesenii - Introducere

Evangelia potrivită revelației tainei; harul și scopul lui Dumnezeu Am putut observa la sfârșitul epistolei către Romani (16.25) că apostolul dorea foarte mult ca sfinții să fie întăriți în două feluri: întâi, „după evanghelia mea” și în al doilea rând „potrivit cu descoperirea tainei”. Romani ne dă o dezvăluire deplină a celui dintâi fel, în timp ce în Efesenii ne descoperă pe cel de al doilea mai deplin decât oricare altă epistolă. Romani, pe lângă aceasta, ne învață plinătatea harului lui Dumnezeu, când ni se prezintă ca făcând față tuturor detaliilor nevoii noastre care fusese adusă de păcat. Efesenii, pe de altă parte, ne dezvăluie acel har al lui Dumnezeu care este potrivit scopului Său. Aceste cuvinte, „potrivit cu”, se întâlnesc de șapte ori în capitolul 1, întotdeauna în legătură cu voia Lui, plăcerea Lui, scopul Lui, puterea Lui, și nu cu nevoia noastră. Un om bogat binevoitor ar putea arăta bunătate față de un băiat sărac al străzii învinuit de unele lucruri mărunte. Ar putea da un exemplu nu numai să-l scape de închisoare, plătindu-i amenda, dar să-l scape și de ignoranța în care fusese educat și de sărăcie, plătind pentru întreținerea lui. Aceasta ar fi bunătate față de nevoia lui. Dar dacă ar fi făcut planuri ca să-l pună într-o poziție foarte apropiată de sine însuși și de o bogăție și influență mare, aceasta ar fi nu numai pentru nevoia lui reală, ci și potrivit plăcerii și scopului gândirii lui plină de bunătate. Aceasta ar putea servi ca o ilustrare

Binecuvântări spirituale, cerești, în Hristos

După cuvintele de salut apostolul se îndreaptă direct spre tema lui cu spirit de închinător. Noi am fost binecuvântați într-un fel atât de bogat de către Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, încât el Îl binecuvântează în schimb pe Dumnezeu și ne conduce și inimile noastre ca să facem acest lucru. Binecuvântările care sunt ale noastre au trei lucruri caracteristice. Ele sunt spirituale, nu materiale, așa cum erau binecuvântările lui Israel sub vechiul legământ, ca belșug de mâncare și sănătate și pace sub conducerea divină. Ele sunt cerești și nu pământești, deoarece sfera unde ele au să fie pe deplin realizate și împlinite este cerul, și administrarea lor în prezent pentru noi este din cer. Ele sunt în Hristos. El, Cel înviat, și nu Adam cel căzut, este Izvorul a toate. Dacă suntem în Hristos, toate sunt ale noastre.

Aleși în Hristos înainte de întemeierea lumii

Dar binecuvântându-ne în acest fel minunat, Dumnezeu a lucrat ținând seama de un act al gândirii Sale din eternitatea trecută. Înainte de întemeierea lumii El ne-a ales în Hristos. Să notăm această expresie, „în El”, pentru că mereu ea sau cuvinte asemănătoare se întâlnesc în capitolul acesta. Din punct de vedere istoric fiecare dintre noi am fost în Adam înainte de a fi în Hristos; însă mai înainte de a fi fost creat Adam, Dumnezeu ne-a văzut ca fiind în Hristos și pe această bază am fost aleși. În alegerea făcută, El a avut în vedere ca noi să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste. Atât de eficientă este lucrarea lui Hristos încât fiecare credincios stă astăzi înaintea lui Dumnezeu ca sfânt și fără pată și este cuprins în această dragoste divină din care nimic nu-l poate despărți. Acest fapt l-am văzut în Romani 8. Aplicația deplină și ultimă a acestor cuvinte în versetul 4 trebuie totuși să fie arătată în eternitatea viitoare. S-a observat că foarte puțin se spune în Biblie ca să arate o descriere a cerului; totuși cuvintele de aici sunt foarte practice în privința aceasta. Când lucrare Duhului în noi își va ajunge finalul, incluzând aducerea la viață a trupurilor noastre muritoare la cea dintâi înviere, vom fi la destinație în cer. Atunci vom fi caracterizați de sfințenia perfectă a firii și de eliberarea perfectă de orice pată în ce privește purtarea noastră. Vom fi pentru totdeauna în prezența lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, într-o atmosferă de dragoste perfectă. Acesta va fi în adevăr cerul. În felul acesta versetul 4 începe în eternitatea trecută și sfârșește în eternitatea viitoare.

Predestinați ca fii, după buna plăcere a voii Sale (1.5-6) Versetul 5 duce lucrurile un pas mai departe. Dumnezeu a avut în gândul Său o anumită relație pentru noi și ne-a destinat pentru relația aceasta atunci când ne-a ales, anume starea și locul de fii. Aceasta nu era o necesitate din partea noastră. Am fi fost foarte fericiți dacă, după ce am fi fost scăpați de păcatele noastre, a, fi fost rânduiți pentru un loc printre slujitorii Săi. Relația în care am fost aduși nu este potrivit nevoii noastre, ci „după buna plăcere a voii Sale”. Cât de mulțumitori trebuie să fim că plăcerea voii Sale este atât de minunată! Acum suntem fii ai lui Dumnezeu, dar când vom ajunge în cer vom fi în demnitatea și gloria deplină a fiilor. Atunci în adevăr se va arăta gloria harului Său și rezultatul va fi lauda eternă.

Favoare, răscumpărare, iertare (1.6-7) În timp ce se înfăptuiește acest scop glorios, se arată anumite trepte care ne sunt detaliate: favoare, răscumpărare, iertare. De obicei noi privim în jos la ceea ce este mai simplu și fundamental. În înțelegerea noastră a lucrurilor, începem cu iertarea păcatelor. După aceea poate pricepem sensul răscumpărării pe care o avem în sângele lui Hristos și începem să experimentăm libertatea adusă de răscumpărare. Apoi, deasupra acesteia vine descoperirea faptului că nu numai că am fost eliberați de sclavie, dar și stăm într-o poziție de favoare înaintea lui Dumnezeu, în însăși acceptarea lui Hristos, care este Cel Preaiubit. Felul cum este El acceptat dă caracterul și este măsura acceptării și pentru noi. În Coloseni 3.12 se vorbește de sfinți ca de preaiubiți ai lui Dumnezeu, și aceasta desigur decurge din faptul că ei și-au primit favoare în Cel Preaiubit.

Bogățiile harului Său (1.7) Toate acestea, atât răscumpărarea cât și iertarea, sunt ale noastre „după bogățiile harului Său”. Eram în sărăcia adusă de păcatele noastre, și aceasta a devenit ocazia de a se arăta bogățiile harului Său. Dacă citim în 1 Împărați 10 vedem cum Solomon i-a dat reginei din Seba tot ce dorea ea, și apoi ea a fost depășită cu ce i-a dat el „după dărnicia împărătească”. El i-a satisfăcut dorințele ei cele multe și apoi a trecut dincolo de ele, în măreția generozității regale. Dumnezeu a lucrat după bogățiile harului. Însăși iertarea păcatelor pe care ne-a dat-o a fost într-un fel și cu o demnitate deplină de la Dumnezeu, care este măreț și îndurător.

Toate, după buna Sa plăcere

Dar este și mai mult. Nu numai că ne-a dăruit toate din belșug în legătură cu harul Său, dar și în legătură cu înțelepciunea Sa. Versetul 8 vorbește despre „înțelepciune și pricepere”. Ne-a făcut cunoscut taina voii Sale, pentru ca noi să intrăm în ea și să ne bucurăm de ea în înțelepciune. Dumnezeu a lucrat întotdeauna potrivit voii Sale, deși în prezența păcatului și a ravagiilor aduse de el, a ales să păstreze scopul principal al voii Sale ca un secret sau o taină; și plăcerea voii și scopului Său a fost întotdeauna bun, pentru că El este bun. Acesta este un

fapt măreț pe care facem bine dacă îl păstrăm cu tărie. Despre „buna plăcere a voii Sale” citim în versetul 5 și despre „buna Sa plăcere pe care Și-a propus-o în Sine Însuși” în versetul 9. Plăcerea și scopul lui Dumnezeu nu sunt în legătură cu judecata, care se poate numi „o lucrare neobișnuită” și necesară, care va fi înfăptuită șa timpul potrivit.

În Hristos, unitate în cer și pe pământ

Versetul 10 ne dezvăluie taina voii și scopului Său. În veacul viitor, despre care se spune aici ca de „plinătatea timpurilor”, El va uni împreună toate lucrurile în Hristos, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri. Aici nu se menționează lucrurile de sub pământ (infernale), pentru că aici se prezintă strângerea împreună a lucrurilor în legătură cu o lume a binecuvântării, și prin urmare lucrurile de sub pământ sunt în afara acestei unități. Hristos fiind Capul înălțat și glorificat al tuturor lucrurilor, pe pământ și în cer se va stabili un sistem divin de unitate și binecuvântare. Păcatul este fărâdelege și face din fiecare om o unitate mică, păcătoasă, care își găsește centrul în sine însuși. De aceea de-a lungul acestor veacuri în care a domnit păcatul, oricât de îndemânatici ar fi oamenii care și-ar încerca „unitățile” lor, rezultatul a fost dezintegrarea. Dumnezeu Își are unitatea Sa. El lucrează în vederea ei. pentru că Hristos Și-a luat locul de Cap în glorie, scopul pe care în are Dumnezeu cu privire la unitate va fi atins în guvernarea Sa a lucrurilor cerești și pământești.

Toate după sfatul voii Sale (1.11)Veacul care va veni va da mărturie de armonia cea mai deplină dintre ceruri și pământ, iar Capul, Hristos, va produce unitatea aceasta în amândouă sferile. Toate sunt în El. dat atunci prin har, noi vom fi fost mai dinainte de El, și în felul acesta vom obține o moștenire în toată această bogăție de binecuvântare. La aceasta am fost rânduiți mai dinainte (predestinați) nu potrivit nevoilor noastre, nici potrivit gândurilor și dorințelor noastre, ci potrivit scopului pe care îl are Dumnezeu, care face toate așa cum Îi place Lui. Putem fi siguri, ca urmare a faptului acesta, că nu va fi posibilă nicio separare între noi și moștenirea la care am fost rânduiți mai dinainte: El face toate după sfatul voii Sale.

Toate spre lauda gloriei Sale (1.12)Apostolul nu se oprește la punctul acesta ca să ne învețe cu privire la caracterul specific al moștenirii, ci ne spune că atunci când toate se vor realiza, noi vom fi spre lauda gloriei lui Dumnezeu. Îngerii și oamenii vor privi cu uimire la tot ce a împlinit Dumnezeu cu privire la noi și vor vedea ceva din manifestarea proaspătă a gloriei Sale și își vor îndrepta laudele spre El. noi însă nu avem să așteptăm până în acea zi. Lucrurile acestea ne sunt făcute cunoscut pentru ca, fiind învățați de ele să primim înțelegeri proaspete spre gloria Sa și să fim plini de laude de pe acum. Ne putem bucura de comuniunea cu Dumnezeu cu privire la aceste scopuri ale harului Său, înțelegând că toate îl au ca centru pe Hristos și sunt spre gloria Lui, în care găsim lauda și închinarea noastră.

Auzirea evangheliei, credința în Hristos și pecetluirea Duhului Sfânt

Când trecem de la versetul 12 la versetul 13 observăm o schimbare în pronume, de la „noi” la „voi”. Scriind „noi, care mai dinainte am nădăjduit în Hristos”, gândul apostolului se îndrepta la sfinții care proveneau din Israel, incluzându-se pe sine însuși, în timp ce „voi” se referea la sfinții veniți dintre națiuni. Credincioșii dintre iudei erau asemenea celor dintâi fructe ale poporului lor. Curând o rămășiță restabilă a lui Israel va fi spre lauda Domnului pe pământ. Dar cei care s-au încrezut în Hristos mai înainte, în timpul perioadei evangheliei, vor avea parte de chemarea cerească și vor fi spre lauda Lui în locurile cerești.Totuși în toate acestea au luat parte deplin credincioșii dintre națiuni. Au auzit și ei evanghelia care le-a adus mântuirea și crezând-o, au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care este arvuna moștenirii. În caracterul Său de pecete, Duhul i-a însemnat ca aparținând lui Dumnezeu. Ca arvună, El este garanția moștenirii care ne așteaptă, de asemenea El dă și pregustarea binecuvântărilor care sunt în legătură cu ea.Să observăm ordinea care ne este adusă înainte în versetul acesta. Întâi, auzirea evangheliei; în al doilea rând, credința în ea; în al treilea rând, primirea Duhului. Ordinea aceasta nu se schimbă. Niciodată nu credem înainte de a auzi. Niciodată nu primim înainte de a crede. Dacă cineva ar întreba: „Am primit eu Duhul Sfânt?” ar trebui să-i punem întrebarea de mai înainte: „Ai auzit și ai crezut evanghelia mântuirii tale?” . Una rezultă din cealaltă.Din nou, va trebui să notăm faptul că nu numai că am crezut în Hristos, dar am fost pecetluit cu Duhul Sfânt al promisiunii în Hristos: „În careați fost pecetluit”. Toate se găsesc a fi în Hristos. Duhul Sfânt este o Persoană divină în Dumnezeire și trebuie distinsă de Hristos, totuși nu trebuie să-L separăm cu totul de Hristos în gândurile noastre. Așa este cazul cu toate cele trei Persoane sfinte. Trebuie distinse, dar nu separate. Duhul a fost trimis de Hristos de la Tatăl, și în Hristos El ne-a pecetluit. Și ne-a pecetluit până ce întreaga stăpânire cumpărată prin moartea de pe cruce va fi răscumpărată de ultima putere împotrivoare care caută să ne țină în robie; adică, până la venirea Domnului. Duhul este dat ca să rămână cu noi pentru totdeauna. Îl putem întrista, dar nu-L putem înlătura.

Rugăciunea apostolului către Dumnezeu, Tatăl slavei, ca să le dea un duh de descoperire a Lui

După ce le-a dat o prezentare a binecuvântării creștinului, individual, Pavel spune efesenilor despre mulțumirile și rugăciunile lui pentru ei. mulțumește pentru ei pentru că se gândea la bogăția de binecuvântări spirituale în care fuseseră introduși, și rugăciunea lui era ca ei să aibă o înțelegere plină de înțelepciune și spirituală a chemării și moștenirii care era partea lor. Putem fi în totul siguri că dorința lui pentru efeseni este foarte necesară și pentru noi, în zilele noastre.În aceste rugăciuni apostolul se adresează către „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl Slavei”. Dumnezeu este în adevăr Originea, Sursa întregii glorii. Domnul Isus, când era aici ca Om, privea la Dumnezeu Său, așa cum se exprima profetic Psalmul 16. Gândurile noastre sunt în felul acesta îndreptate spre locul pe care Domnul Isus l-a luat ca Om, deoarece El ca Om a luat locul de Cap înălțat în creația mare a binecuvântării. De asemenea în El ca Om vedem modelul și plinătatea a tot ce este al nostru în El. Toate sunt exprimate în Hristos și noi nu avem nimic în afară de Hristos. Lucrul mult dorit este ca noi să avem cunoașterea deplină a tot ce este în legătură cu El.Ajungem să cunoaștem minunile scopurilor și lucrării lui Dumnezeu în legătură cu cunoașterea Lui Însuși. În măsura în care Îl cunoaștem pe El, cunoaștem ce izvorăște de la El. de aceea cea dintâi cerere a apostolului se referă la „duhul de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui”. Pe El Îl putem cunoaște numai prin revelație, pentru că printr-o amănunțită cercetare a noastră nu-L putem descoperi; și de asemenea este necesară înțelepciune din partea noastră, acest duh de înțelepciune care vine de la Duhul lui Dumnezeu.

Luminarea ochilor inimii pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu

Cunoașterea aceasta este realizată cu „ochii inimii”. Nu este o înțelegere intelectuală rece, ci o cunoaștere plină de afecțiune. Poate fi cineva rece când Hristos este centrul? Și cunoașterea aceasta își are centrul în Hristos; pentru că deși „cunoașterea Lui” cu care se sfârșește versetul 17 se referă la Dumnezeu Tatăl, ea nu poate decât să ne îndrepte spre Hristos, singurul care ni-L descoperă pe Tatăl. Pentru a avea cunoașterea deplină a Tatălui trebuie să-L cunoaștem pe Hristos, Fiul.Mai întâi, rugăciunea apostolului avea în vedere starea spirituală a

cititorilor săi. Lucrurile lui Dumnezeu pot fi distinse de cei ai căror ochi ai inimii sunt luminați. Sunt multe lucruri, atât în lumea din jurul nostru cât și în noi înșine, cărora dacă li se permite, formează în mod inevitabil un fel de strat subțire de cataractă pe ochii noștri spirituali și ne împiedică înțelegerea. Aceasta ne ajută să înțelegem de ce, scriind lui Timotei, apostolul Pavel spunea: „Ia seama la tine însuși și la învățătură” (1 Tim 4.16). Dacă nu lua seama la sine însuși n-ar fi fost în stare să înțeleagă suficient de bine doctrina. Și nici noi.

Trei părți ale rugăciunii: în legătură cu chemarea (v3-7), cu moștenirea (10-14) și cu puterea lui Dumnezeu. După aceasta, rugăciunea însăși se prezintă în trei părți care sunt în legătură cu chemarea, moștenirea și puterea pe care Dumnezeu o face să se arate pentru scopurile pe care le are față de noi. Chemarea a fost prezentată în versetele 3-7 și moștenirea în versetele 10-14, în timp ce puterea nu fusese menționată mai înainte, ci ni se arată în versetele de încheiere ale capitolului 1 și în capitolul 2.

Speranța chemării Lui Am putea rezuma „chemarea Lui”, așa cum ne este explicată în cele dintâi versete, într-un singur cuvânt: înfierea. Rugăciunea totuși nu este numai ca să cunoaștem chemarea aceasta, ci și speranța chemării Lui. Și care este speranța aceasta? Dacă El , care ne-a chemat, este Dumnezeu însuși, dacă poziția pentru care ne-a chemat este cea de fii, dacă locul acesta este al nostru „prin Isus Hristos”, și în felul acesta în Hristos, ce avem de așteptat? Ce altceva decât gloria cerească? Nu era o rugăciune mărunță. Am fi dispuși să o privim cu ușurință și să spunem: Bine, dar noi știm lucrul acesta; toți așteptăm să mergem în cer când murim – prin aceasta doar arătăm că încă nu cunoaștem bine semnificația speranței acesteia. Dacă ochii inimilor noastre ar fi atât de luminați ca s-o cunoaștem, am fi eliberați în întregime de atracțiile lumii care ne înconjoară. Am fi cu totul ridicași deasupra influențelor ei nesfinte și am fi gata să trecem prin ea într-un fel care să-l glorifice pe Dumnezeu.

Bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți Avem să cunoaștem nu numai ce este moștenirea aceasta. La cunoașterea ei am putea ajunge ușor într-un fel intelectual, citind versetele care vorbesc despre ea. Dar care este bogăția gloriei moștenirii acesteia? De notat, este moștenirea Lui, nu a noastră. Și ea este „în sfinți”, ceea ce înseamnă așa cum înțelegem nu atât de mult că sfinții formează moștenirea – deși ei formează o parte din ea, fără îndoială – cât mai ales că în cei sfinți El își va primi moștenirea. Când Dumnezeu a trecut pe Israel prin Iordan ca să cucerească țara Canaanului, El însuși a luat inițiativa, prin aducerea chivotului. Li s-a spus: „Iată, chivotul legământului Domnului întregului pământ trece înaintea voastră în Iordan” (Iosua 3.11). Dumnezeu a luat în stăpânire țara în poporul Său Israel, adică punându-i pe ei în stăpânire. Îndată ce El își va îndeplini dreptul Său pentru pământul întreg în Israel, gloria perioadei mileniului va începe. Va fi o glorie măreață pe pământ. Și care vor fi bogățiile acestei glorii cerești când Satan și oștile lui vor fi aruncate din cer, iar sfinții își vor avea locul în cer și, așa cum ne-a spus versetul 10, Hristos este centrul suprem și care unește în acele locuri ale binecuvântării? Vor fi bogății dincolo de posibilitățile noastre de gândire. Numai Tatăl gloriei ne poate da din cunoașterea ei spirituală.

Nemărginita mărime a puterii Sale, în învierea lui Hristos (1.19,20) În al treilea rând, avem să cunoaștem măreția puterii lui Dumnezeu, care lucrează spre binele nostru, care am crezut. Puterea aceasta s-a exprimat în învierea lui Hristos dintre cei morți și în înălțarea Sa, iar acum ea lucrează în mod activ față de noi. Avem numai să ne gândim la învierea și la înălțarea lui Hristos ca să înțelegem cât de potrivită este expresia „nemărginita mărime”. Puterea Sa este caracterizată nu numai de măreție, ci și de măreția de nemăsurat. Este bine să avem în gândul nostru faptul că Domnul Isus, când a intrat în moarte, S-a așezat pe Sine însuși, dacă putem spune așa, sub toată greutatea puterii omenești împotrivoare, de asemenea a puterii întunericului mânduit de satan, și mai departe sub toată greutatea judecății divine datorită păcatului. Aceasta subliniază foarte clar măreția puterii lui Dumnezeu.

Hristos la dreapta lui Dumnezeu, în locurile cerești (1.20,21) Mai departe avem să considerăm rezultatul faptului că El a fost înălțat așa cum ni se spune în versetele de la sfârșitul capitolului 1. Aici vedem o măreție care în adevăr nu poate fi depășită. El S-a dus în locurile cerești și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu; acesta este locul de conducere supremă. În poziția aceasta El este mai presus de orice alt nume și de orice altă putere, atât în veacul acesta, cât și în cel viitor. Și este nu numai sus, ci „mai presus de orice”. Nicio comparație nu se poate face între oricine altul și El. Toate lucrurile sunt sub picioarele Lui, și I s-a dat să fie Cap peste toate. Toate acestea sunt fapte, deși încă nu vedem că toate îi sunt supuse.

Cap al Adunării, care este trupul Lui

În toate acestea este ceva foarte intim cu privire la noi înșine. În locul acela de înălțare extremă, unde El este Cap peste toate lucrurile, el este Cap al Adunării, care este trupul Său. Orice credincios adevărat aparține de această Adunare. Este o mare deosebire între semnificația acestor două prepoziții, care pot fi ilustrate de cazul lui Adam, care este „o imagine a Celui care avea să vină” (Rom. 5.14). Adam a fost creat ca să fie cap peste toate lucrurile create care umpleau grădina, însă el a fost cap pentru Eva, care era trupul lui, soția lui. Cel de al doilea fel de cap este mult mai intim și mai intim decât cel dintâi. Hristos este nu numai Cap peste toate lucrurile, dar El va umple toate lucrurile, încât toate își vor lua în final caracterul de la El. adunarea este trupul Lui și prin urmare plinătatea Lui – trupul în care El este exprimat într-un mod corespunzător. Textul aceste privește în mod evident Adunarea în aspectul ei cel mai întins, ca suma totală a sfinților din perioada în care ne aflăm – adică sfinții chemați în timpul de la venirea Duhului în ziua Cincizecimii până la venirea din nou a Domnului Isus.

Nemărginita mărime a puterii Lui care a lucrat în învierea lui Hristos – și în noi, când eram morți în greșeli și păcate

Adunarea încă nu este completă și sfinții sunt aici în slăbiciune, dar Capul este înălțat mai presus de toate de către măreția nemărginită a puterii divine, și aceasta arată cât de mare este puterea care lucrează față de noi când ne aduce la viață. De aceea capitolul 2, simplu, începe astfel: „Și voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre”. Puterea lui Dumnezeu a lucrat „în Hristos” și „în voi”. Ea a lucrat în Hristos când El a murit din cauza greșelilor și păcatelor noastre. Ea a lucrat în noi când eram morți în greșelile și păcatele noastre. Puterea Sa de a ne aduce la viață este potrivită cu desfășurarea supremă care a avut loc cu privire la Hristos.

Cei dintre națiuni trăiau potrivit lumii și diavolului – iar iudeii trăiau în poftele lor

În versetele 2 și 3 întâlnim din nou deosebirea dintre „voi” – națiunile, și „noi” – iudeii. Totuși și unii și alții își desfășurau viața în tot ce era rău. Umblarea națiunilor este arătată a fi caracterizată îndeosebi de lume și de diavolul, deoarece ei urmau niște dumnezei falși, în spatele cărora era puterea demonilor. Umblarea iudeilor era caracterizată îndeosebi de poftele firii păcătoase, așa cum ne spune versetul 3. Ei nu se închinau demonilor, dar din fire erau copii ai mâniei, ca și ceilalți. Aceiași învinuire poate fi adusă astăzi împotriva celor care sunt în mod deschis nereligioși, cât și a acelor care au o formă de evlavie, totuși își urmează „poftele firii păcătoase și ale gândurilor lor”. Poftele gândirii

pot fi deseori foarte atractive și chiar cu o aparență intelectuală, totuși cu totul înstrăinate de Dumnezeu. Așa eram noi, atât iudei cât și națiuni. Eram în același timp morți în greșeli și în păcate, și totuși activi în tot felul de rele. Eram foarte vioi pentru orice era rău, totuși în întregime morți față de Dumnezeu. Fiind morți față de Dumnezeu, eram fără nicio posibilitate în noi înșine de a ne îndrepta: singura speranță era în El. De aceea avem aceste cuvinte mărețe cu care începe versetul 4: „Dar Dumnezeu...”

Trei lucruri pe care le-a făcut Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea Sa cea mare

Ce a făcut Dumnezeu? Noi eram plini de păcate și aveam să așteptăm mânia pe care o merită păcatele. Dumnezeu este bogat în îndurare, și față de unii ca noi a avut o dragoste deosebit de mare. El ne-a adus la viață împreună cu Hristos. Și nu numai că ne-a făcut să trăim, dar ne-a și înviat și ne-a așezat împreună în cele cerești în Hristos. Să notăm trei lucruri în legătură cu acest pasaj minunat. Așezarea noastră în locurile cerești, fapt socotit de El ca împlinit. Întâi, observăm că, deoarece este în întregime o faptă a lui Dumnezeu, a scopului și a lucrurilor Sale, suntem aduși în totul dincolo de orice problemă a timpului. Ceea ce nu este văzut de noi, există înaintea Lui. De aceea așezarea noastră în cele cerești este un lucru socotit de El ca fiind împlinit și așa se prezintă lucrurile aici. - „împreună”: diferențele dintre iudei și națiuni, înlăturate. În al doilea rând, observăm că aici este cuvântul „împreună”. În starea noastră dinainte de a ne întoarce la Dumnezeu, ca iudei și națiuni, eram foarte diferiți și foarte împotriviți unii altora. Acum, tot ce a fost făcut, a fost făcut pentru noi, împreună; toate diferențele au fost înlăturate. - tot ce a făcut Dumnezeu a fost în legătură cu Hristos. În al treilea rând, tot ce a făcut Dumnezeu, a fost în legătură cu Hristos. Dacă am fost aduși la viață, am fost împreună cu Hristos. Dacă am fost înviați și așezați în cele cerești, aceasta a fost în Hristos. Sunt folosite două prepoziții, cu și în. Am fost aduși la viață în sensul cuvintelor din Ioan 5.25, deși suntem în așteptarea schimbării trupurilor noastre muritoare. Ca unii care suntem aduși la viață, trăim împreună cu Hristos, pentru că trăim din viața Lui. Încă n-am fost înviați și așezați în locurile cerești, dar Hristos a trecut pe aici și El este Capul nostru înălțat. Noi suntem în El și prin urmare în sensul acesta suntem înviați și așezați în El. În curând vom fi în mod efectiv înviați și așezați împreună cu El.

Totul împlinit potrivit inimii și scopului pe care îl are Dumnezeu oricărui har

Avem numai să ne gândim la aceste lucruri minunate ca să fim siguri că niciunul din ele nu s-a împlinit după nevoia noastră, ci după gândul și inima și scopul lui Dumnezeu. De aceea când totul este împlinit în veacurile viitoare, bunătatea minunată arătată în Hristos Isus față de noi va dezvălui bogățiile nemărginite ale harului lui Dumnezeu. El este în adevăr Dumnezeu oricărui har. Felul cum Se poartă El cu Israel, în final binecuvântându-i, în ciuda necredințioșiei lor, se va răsfrânge spre lauda harului Său. Dar când ne gândim la ce eram și unde eram, potrivit versetelor 1-3, și apoi privim la înălțimile la care am fost ridicați, putem înțelege că purtarea Sa cu noi arată o bogăție de har care depășește orice se vede în Israel sau în orice altceva.

Mântuire datorită harului, prin credință; lucrare a lui Dumnezeu, creați în Hristos Isus

Privirea la lucrarea lui Dumnezeu îl face pe apostol să sublinieze din nou faptul că mântuirea este în întregime datorită harului. Afirmase acest lucru mai înainte, în versetul 5, ca o paranteză. În versetul 8 prezintă mai pe larg faptul acesta important și adaugă gândul că aceasta este prin credință. Harul este al lui Dumnezeu, credința este a noastră. Totuși și credința noastră nu este de la (literal: din) noi înșine. Credința nu este un produs natural al inimii omenești. Buruienile care cresc în mod natural în inima omului ne sunt arătate în amănunt în Romani 3.9-19. Credința nu este nicidecum o buruienă, ci o floare aleasă care, odată plantată de Tatăl din cer, niciodată nu poate fi dezrădăcinată. Ea este darul lui Dumnezeu. Adevărul acesta este arătat și în Ioan 6.29; Fapte 3.16; 18.27; Filip. 1.29; 2 Petru 1.1. Iar aceasta în mod necesar exclude faptele, adică acele lucrări făcute ca să obții viață și binecuvântare. Singurele fapte de care eram capabili erau cele redată în versetele 2 și 3, și în aceste fapte eram morți din punct de vedere spiritual. Dumnezeu Însuși este Cel care lucrează și noi suntem lucrarea Lui – un lucru cu totul deosebit. Mai departe, lucrarea necesară nu era nimic mai prejos de ceea ce înseamnă creație. Cât de clar este deci că faptele omenești sunt excluse. Dumnezeu ne-a creat, observați, în Hristos Isus. Aceasta este o creație nouă. Noi eram în Adam potrivit creației vechi, însă viața adamică a fost în întregime strică. Acum noi am fost creați în Hristos Isus, în vederea unei umblări în fapte bune, în mijlocul acestei lumi a păcatului. Aceasta ne duce înapoi la punctul de la care am plecat. Nemărginita mărime a puterii lui Dumnezeu care a lucrat în învierea Domnului Isus a fost necesară să îplinească o lucrare atât de puternică în noi.

Adâncimile în care eram, înălțimile în care am fost aduși ca națiuni și baza lor – moartea lui Hristos (2.11,12)

Am fost creați în Hristos Isus, așa cum se precizează în versetul 10. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în noi, însă ea nu trebuie desprinsă de lucrarea lui Dumnezeu făcută pentru noi prin sângele crucii lui Hristos. De la versetul 11 până la sfârșitul capitolului ni se spune să ne amintim trei lucruri: adâncimile din care am fost scoși noi, cei dintre națiuni; înălțimile în care am fost introduși; baza pe care s-a împlinit această mare schimbare – moartea lui Hristos.

Starea firească a celor dintre națiuni (2.11,12) Imaginea stării naturale a celor dintre națiuni, așa cum este descrisă de apostol în versetele 11 și 12, este foarte întunecată. Ea nu s-a făcut mai luminoasă pentru noi în zilele noastre pentru că trăim în mijlocul unei civilizații care a fost puțin creștinizată. Este puțin că suntem numiți necircumciși de către iudei; cele șase lucruri care sunt arătate ca descriere a noastră contonează în adevăr și mai mult. A fi „ în firea păcătoasă ” înseamnă că firea adamică decăzută caracteriza starea noastră și prin urmare ne controla. Chiar și numai faptul acesta ar explica tot răul care umple lumea celor dintre națiuni. Dar atunci eram „fără Hristos”. Eram fără Acela care, numai El, putea să ne salveze din starea noastră pierdută. Altădată Dumnezeu avusese un timp când a dăruit anumite privilegii. El stabilise cetățenia lui Israel, făcându-i primitorii legămintelor promisiunii, deși i-a pus pentru un timp sub legământul legii. Și mai departe, deoarece ei aveau legămintele promisiunii, erau singurul popor cu speranțe precise, întemeiate pe Cuvântul lui Dumnezeu. În privința acestora cei dintre națiuni erau „înstrăinați”, „străini” și „fără speranță”. Nici un pic de lumină nu apărea la orizontul lor întunecat. De asemenea ei erau „fără Dumnezeu în lume”. Aveau idoli fără număr, și lumea de astăzi îi are din plin, deși într-o formă diferită. Dumnezeu era și este necunoscut. Pentru a rezuma, ei aveau firea păcătoasă și lumea, dar nu-L aveau pe Hristos, nici privilegiile, nicio speranță și nici un Dumnezeu. Și noi de asemenea trăiam în aceiași mizerie.

Apropiati prin sângele lui Hristos, care din doi a făcut unul

Acum să vedem unde am fost aduși, după cum ni se spune în versetele 13-22. Mai întâi am fost „apropiati” în Hristos Isus. Pentru că suntem aduși aproape, acum îl avem pe Dumnezeu. Sângele lui Hristos ne-a dat dreptul la un loc în prezența Sa, și lucrul minunat este că am fost

aduși atât de aproape încât suntem introduși într-o relație cu totul nouă. Aceasta ni se arată în versetul 18. Primirea aceasta este nu numai înaintea Lui ca Dumnezeu, ci ca Tată. În ce fel am fost apropiați? Israel avea o anumită apropiere sub vechiul legământ. Avem noi să fim ca o copie asemănătoare? Nu, pentru că potrivit versetului 14, din cei doi el a făcut unul. „Cei doi” îi indică pe credincioșii dintre iudei, pe de o parte, și pe cei credincioși dintre națiuni, pe de altă parte. Unitatea aceasta s-a făcut prin Hristos. El a surpat zidul despărțitor și a făcut pace între cei care erau dezbinați și se războiau între ei. El a desființat în trupul Său vrăjmășia și aceasta s-a împlinit prin dăruirea trupului Său în moartea de pe cruce.

A înlăturat vrăjmășia și a creat din cei doi un singur om nou (2.15) Vrăjmășia era în legătură cu „legea poruncilor (exprimată) în rânduieli”. Legea lui Moise conținea multe porunci morale care n-au fost anulate, dar erau și multe rânduieli ceremoniale în legătură cu ele. Aceste reguli ceremoniale separau pe Israel de celelalte popoare, făcând din ei un popor deosebit în obiceiurile lor; și în adevăr, ele aveau intenția să facă acest lucru. Aceste rânduieli au fost anulate pentru credincioși în moartea lui Hristos, și îndată această cauză mare a dușmăniei a fost înlăturată. Fapte 21.20-26 arată cât de puțin era înțeles acest lucru de cei dintâi credincioși din Ierusalim, și cum chiar Pavel însuși se pare să fi fost pentru moment abătut de la ceea ce scrie aici. Vedem de asemenea în acest pasaj cât de mare era dușmănia din partea iudeilor; la aceasta, națiunile au răspuns la fel și din plin. După ce a desființat vrăjmășia, Hristos a făcut ca acei doi să fie una în Sine Însuși. Nu înseamnă că națiunile sunt una cu iudeii, ci că un iudeu în Hristos este acum în mod absolut una cu cel dintre națiuni în Hristos. Amândoi se află într-o poziție și condiție cu totul noi și originale înaintea lui Dumnezeu. Nu mai sunt doi oameni, ci un singur om, și acest om în întregime nou. Aceasta este o rezolvare completă a dificultății dușmăniei – „făcând pace”. Doi oameni se pot certa. Un singur om însă nu poate. Și el nu este înclinat să facă acest lucru, pentru că este un nou fel de om. În toate acestea ne gândim desigur la ceea ce a împlinit Dumnezeu într-un fel abstract, adică potrivit caracterului lui esențial și fără introducerea acelor modificări găsite în practica noastră, din cauză că firea păcătoasă este încă în noi.

Un singur trup (2.16) Versetul 16 ne aduce și un alt gând. Nu numai că acei credincioși dintre iudei și credincioși dintre națiuni sunt un om nou – ceea ce exprimă caracterul lor cel nou – ci ei formează un singur trup, și în felul acesta împăcați cu Dumnezeu. Împăcarea era necesară pentru că amândoi erau într-o stare de vrăjmășie față de Dumnezeu, fiind totodată într-o stare de vrăjmășie și între ei. Din nou, trebuie notat, este introdusă moartea lui Hristos, de data aceasta prin cuvântul „cruce”. Prin ea a omorât vrăjmășia față de Dumnezeu, care era în inimile celor doi, și nu numai vrăjmășia pe care o aveau între ei.

Vestea bună adusă chiar de Hristos Însuși

După ce a făcut acest lucru și în felul acesta a realizat marea bază a împăcării, El Însuși a acționat ca Trimis al păcii și la națiuni și la iudei. Cei dintâi erau „departe” în vechea dispensație, iar cei din urmă erau „aproape”. Afirmatia aceasta merită o deosebită atenție. Hristos este prezentat ca un Predicator către națiuni și către iudei, după ce a fost pe cruce, după ce a înviat. Totuși, după cât ni se spune în Scriptură, E niciodată n-a mai fost văzut și auzit de vreo persoană neîntoarsă la Dumnezeu, de când a fost răstignit pe cruce și a fost înmormântat. El S-a arătat după înviere ucenicilor Săi și le-a vorbit de pace – dar când a predicat El pacea, atât iudeilor cât și națiunilor? Singurul răspuns pe care-l putem da este: niciodată în Persoana Sa. El a făcut lucrul acesta prin intermediul predicii apostolilor sau cu alte cuvinte, printr-un delegat. Acest fel de vorbire s-ar putea să fie oarecum neobișnuit, dar se găsește și în altă parte în Biblie. Un exemplu izbitor este 1 Petru 3.19, iar versetul 11 din capitolul 1 din aceiași epistolă ne prezintă un gând foarte asemănător. Dacă versetul din 1 Petru 3 este citit în lumina dată de Efeseni 2.17 vom fi scutiți de explicațiile greșite ale celui dintâi pasaj, pentru că nu poate fi îndoială că predicarea despre care este vorba aici era cea a apostolilor și a altor slujitori ai lui Hristos, care în cei dintâi ani ai creștinismului au dus până în depărtări vestea bună a păcii.

„Și unii și alții”: un singur om nou, un singur trup

Cuvântul „unul se repetă în versetul 18. Este evident că o subliniere specială este pusă pe acest cuvânt. Versetul 14 precizează faptul că suntem una. Versetul 15 adaugă faptul că este vorba de un om nou. Versetul 16 arată că suntem un singur trup. Versetul 18 completează imaginea, arătând că și unora și altora li s-a dat să aibă un singur Duh și în felul acesta să avem intrare la Tatăl. Cât de evident este deci că în colectivitatea creștină orice destinație între iudeu și cel dintre națiuni s-a terminat cu totul.

Împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu; clădirea (2.19-22) Fiind stabilite aceste fapte glorioase, apostolul îi aduce pe acești credincioși dintre națiuni în înălțimea privilegiului lor spiritual. Ei nu mai erau nici străini, nici locuitori vremelnici, și nici noi nu mai suntem; mai mult suntem împreună cetățeni cu sfinții și din casa lui Dumnezeu, și zidiți pe temelia pe care Dumnezeu a pus-o. Sunt folosite trei imagini în aceste versete de încheiere – cetatea, casa, clădirea. Se pare că am fi introduși încetul cu încetul spre ceea ce este cel mai intim. Suntem împreună cetățeni cu sfinții. Acesta este mai degrabă un gând general. Dumnezeu a pregătit o cetate cerească pentru credincioșii din zilele Vechiului Testament, care au să se bucure de o parte cerească. Acest fapt este precizat în Evrei 11.16. În toată această parte cerească sunt primiți toți credincioșii din timpul nostru. Privilegiile ei sunt ale noastre, pentru că numele noastre au fost scrise în cer (Luca 10.20); fiind înscrise în acea carte, putem spune că cetățenia noastră este acolo. O casă este un loc de mai multă intimitate decât o cetate. Iar noi suntem nu numai cetățeni, dar și oameni din casa lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că suntem aduși aproape și avem o mare libertate în primirea noastră; dar aceasta de asemenea înseamnă că suntem răspunzători să purtăm caracterul Aceluia de a cărui casă aparținem. Când ajungem la ideea clădirii avem să ne considerăm pe noi înșine ca niște pietre – ca material potrivit pentru structura ei – iar pe Dumnezeu Însuși ca Ziditorul, pe de o parte, și ca Acela care locuiește în locul preasfânt al templului, pe de altă parte. Casa Domnului este acolo unde poți privi „frumusețea Domnului (Ps.27.4). În templul lui Dumnezeu „totul strigă: glorie!” (Ps.29.9). Este în adevăr o intimitate extraordinară să fim astfel „uniți împreună” (v.21) pe temelia apostolilor și profeților, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos Însuși, toate arătând gloria lui Dumnezeu. Partea minunată a acestui fapt se arată și mai mare când ne amintim că noi nu eram nimic altceva din fire decât oameni dintre națiuni.

Clădirea privită din două puncte de vedere: ca o lucrare care crește și ca locuință a lui Dumnezeu (2.21,22) A treia imagine, cea a clădirii, are două aspecte. Este mai întâi clădirea văzută ca o lucrare progresivă în tot timpul cât suntem pe aici pe pământ și ajungând să fie completă în glorie, deși aici fiecare piatră adăugată este pregătită împreună într-un mod corespunzător. Când va fi completă, va fi totul spre gloria lui Dumnezeu. În al doilea rând, clădirea este văzută ca o locuință a lui Dumnezeu în veacul de acum – un lucru complet în orice moment, deși cei care o compun se schimbă. Tot timpul, din ziua Cincizecimii, Dumnezeu locuiește în Adunare prin Duhul – în această Adunare care este

formată din toți cei credincioși în care locuiește Duhul Sfânt, în orice moment. El nu locuiește în temple făcute de mâini, ci în această casă în care poate locui prin Duhul Său.

Adunarea este zidită împreună în Hristos și Dumnezeu locuiește în ea în Duh (2.21,22) Să nu trecem cu vederea cele două cuvinte cu care încep amândouă versetele 21 și 22: „în care”. Când am citit despre binecuvântările în care suntem aduși individual am văzut că toate erau ale noastre în Hristos. Același lucru este și când privim la binecuvântările în care suntem aduși în mod colectiv. Toate sunt în Hristos. Adunarea este zidită împreună în Hristos, și Dumnezeu locuiește în ea în Duh. Aceste lucruri nu sunt doar idei, ele sunt realități mărețe. Dacă din întâmplare ele par străine urechilor noastre, oare aceasta nu este pentru că suntem mai familiarizați cu ceea ce a făcut omul din adunare, schimbând-o potrivit propriilor lui idei, decât cu ceea ce este în adevăr adunarea potrivit gândului lui Dumnezeu? Și să ne amintim, toate schimbările și adoptările greșite ale oamenilor vor trece, însă lucrarea mâinii lui Dumnezeu va rămâne. De aceea mai bine este să ne grăbim să înțelegem noi înșine ce a făcut Dumnezeu să fie adunarea, altfel prea mult din slujirea noastră se va pierde și noi înșine vom fi din nefericire nepregătiți pentru ceea ce se va descoperi când va veni Domnul, și într-o clipire de ochi adunarea se va prezenta împreună potrivit lucrării divine și nicidecum potrivit organizării omului.

Taina încredințată lui Pavel din partea Domnului

După ce ne-a prezentat această desfășurare bogată a adevărului, apostolul începe să ne îndemne să umblăm într-un fel vrednic de o chemare așa de înaltă. Aceasta se poate vedea dacă citim împreună cele dintâi versete din capitolele 3 și 4. În afara versetului 1, tot capitolul 3 este o paranteză în care el arată cu hotărâre că Domnul îi încredințase lui tot adevărul acesta – pe care îl numește „taină” – și în care din nou spune ce anume s-a rugat pentru credincioșii din Efes. Simțea în mod evident că îndemnul său de a umbla într-un chip vrednic ar fi cu mai mare putere dacă noi am realiza că dincolo de aceste cuvinte era pe deplin autoritatea Domnului. O „administrare” sau „economie” a harului lui Dumnezeu față de unii ca noi i-a fost încredințată lui, întrucât ea i-a fost descoperită în mod special ca „taină”, și tocmai scrisese despre ea pe scurt. În mod evident, el se referă la ceea ce scrisese în capitolul 1.19 – 2.22.

„Un singur trup cu noi” – secret ascuns în Dumnezeu (3.6) Un rezumat scurt al tainei este dat de versetul 6 din capitolul 3, unde este subliniat din nou locul minunat dat celor dintre națiuni. Sunt trei expresii „împreună – moștenitoare”, „din același trup”, și „împreună – părtaș” care par oarecum neobișnuite în limbajul nostru, dar ele ne fac să vedem gândul principal al Duhului în versetul acesta. Iar aceasta era o parte din scopul lui Dumnezeu în binecuvântare, necunoscută în veacurile de altădată și desigur, în mod necesar necunoscută; pentru că, odată ce avea să fie cunoscută, ordinea de lucruri stabilită în legătură cu legea și Israel ar fi fost distrusă. Era deci un secret ascuns de Dumnezeu până ce Hristos avea să fie înălțat și Duhul avea să vină aici la noi.

Pavel slujitor al evangheliei (3.7) Totuși acum taina a fost descoperită și apostolul Pavel a fost făcut slujitor al ei. Ea i-a fost descoperită nu numai lui, ci și celorlalți apostoli și profeți. În felul acesta realitatea ei a fost pusă dincolo de orice îndoială sau dispută. Totuși slujirea ei a fost dată lui Pavel, așa cum spune foarte clar versetul 7. De asemenea observăm că nu se află nicio aluzie la taina aceasta în vreo altă epistolă în afara celor ale lui Pavel.

Bogățiile de nepătruns ale lui Hristos

Cât de măreață este, putem realiza dacă am înțeles cel puțin lucrurile pe care le-am observat până acum. Pavel însuși era atât de impresionat de măreția ei încât se referă la slujirea lui ca la o evanghelizare a „bogățiilor de nepătruns ale lui Hristos”. Dacă citim expresia aceasta „bogățiile de nepătruns ale lui Hristos” în contextul ei vedem că ea se referă nu la toată bogăția care este a Lui personal, ci la tot ce este în El pentru sfinții Săi. Când cercetăm capitolul 1 aflăm că termenul „în Hristos” (sau echivalentul lui „în Cel Preaiubit”, „în El”, „în Care”) se întâlnește de 12 ori. În capitolul 2 se află de vreo 6 ori și în capitolul 3 de vreo 3 ori. Să luăm unul din ele: „Ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cerești în Hristos”. Am putea scoate noi din context aceste binecuvântări, ca și cum noi le-am stăpâni în întregime? N-am putea. Ele sunt prea mari pentru mica noastră înțelegere. Ele sunt de necercetat; și tot așa este cu tot ce avem în Hristos. Totuși, deși de necercetat, ele ne pot fi cunoscute, și aceasta este tema slujirii apostolului.

Administrarea tainei; exemplificarea ei în epistola 1 Corinteni

Un al doilea lucru era cuprins în slujba lui. I se încredințase să-i facă pe toți să vadă cu numai ce era taina aceasta, dar și care era „administrarea tainei”. Taina se refera la Hristos și la adunare, și îndeosebi la locul pe care îl aveau națiunile în ea, așa cum fusese explicat de apostol. Administrarea se referă la lucrurile practice necesare vieții, ordinii și mărturiei adunării, pe care Pavel le stabilise în toate adunările. Aceste rânduieli fuseseră poruncite de Domnul ca să fie o exprimare, chiar și în condiția de astăzi a adunării, a acelor lucruri care sunt adevărate și stabilite cu privire la ea în sfatul etern al lui Dumnezeu. Taina însăși era ceva cu totul nou, pentru că de la începutul lumii până în acel moment fusese ascunsă de Dumnezeu. Tot așa și administrarea tainei era cu totul nouă. Mai înainte Dumnezeu Se preocupase de o anumită națiune, pe baza legii. Acum Dumnezeu chema pe cei aleși din toate națiunile potrivit harului, și ceea ce era doar național a dispărut în acest scop mai larg și mai deplin. În adunarea lui Dumnezeu toate aveau să fie rânduite sau administrare potrivit cu aceste scopuri ale lui Dumnezeu. Apostolul nu se oprește în epistola aceasta să ne dea îndrumări în amănuntele rânduielii divine; el face lucrul acesta în epistola 1 Corinteni. Adunarea din Corint nu umbla potrivit ordinii necesare, care era respectată în Efes și în Colose. Era multă ignoranță, greșeală și dezordine în mijlocul lor, și aceasta a dat ocazia Duhului Sfânt să le aplice administrarea tainei în multe din detaliile ei. vom lua numai un amănunt din cele multe, ca ilustrare. În Efeseni 2.22 se spune: „și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh”. Acesta este unul dintre adevărurile mari incluse în taina aceea. Când ne îndreptăm spre epistola către Corinteni descoperim că aceasta nu este numai o doctrină, o idee despărțită de orice efect practic în ordinea de acum a vieții de adunare și a comportării personale. Dimpotrivă, Pavel precizează că Duhul este suprem acolo unde locuiește. El locuiește în adunare pentru ca să poată lucra spre gloria lui Dumnezeu. „Dar toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia în parte așa cum vrea El” (1 Cor.12,11). În capitolul 14 al aceleiași epistole vedem că Duhul rânduieste toate și dă după puterea exercitării darurilor diferite, și ni se spune categoric să recunoaștem că aceste instrucțiuni sunt „poruncile Domnului”. Vedem că Domnul este marele Administrator în adunarea lui Dumnezeu, iar Pavel a fost slujitorul ales ca să ne aducă la cunoștință administrarea Sa.

Administrarea tainei ca prilej pentru îngeri

Ne temem că administrarea tainei este foarte ușor lăsată la o parte de mulți creștini din zilele noastre, chiar și de cei buni și sinceri, dar știm că ei se poartă în felul acesta spre marea lor pierdere și acum și în veacul viitor. Dacă neglijăm vreo parte a adevărului, devenim nedevelopați în acea parte ca o „turtă neîntoarsă”, așa cum spune Osea 7.8. De asemenea avem să ținem seama de versetele 10 și 11 din capitolul acesta, care ne spun că administrarea tainei, așa cum se arată în lucrarea din adunare, este ca un fel de carte de învățătură înaintea ochilor îngerilor. Cartea de învățătură din zilele noastre la care ochii îngerilor caută să privească este foarte ștearsă și neclară. Totuși pentru că îngerii nu mor, aceiași ochi au privit în jos altădată și au văzut înțelepciunea felurită a lui Dumnezeu, când frumusețea administrării divine, slujită prin Pavel, se vedea în adunare în zilele de la început. Atunci, pentru scurt timp, lucrurile erau „după scopul veacurilor pe care El l-a împlinit în Hristos Isus, Domnul nostru”. Acum, pentru un timp lung lucrurile s-au arătat în majoritatea lor a fi după dorințele și aranjamentele oamenilor, deși mulți din cei care au făcut aceste aranjamente erau fără îndoială oameni evlavioși și bine intenționați. Să ni se dea harul de a ne alipi, atât cât se poate, de administrarea așa cum a fost rânduită de Dumnezeu, deoarece ceea ce a fost „ascuns în Dumnezeu” trebuie să fie acum „făcut cunoscut adunării”. În același timp să nu ne așteptăm să facem acest lucru fără împotrivire și tulburare, pentru că Pavel a avut a face din plin cu tulburarea, așa cum face aluzie în versetul 13.

Genunchii plecați în rugăciune înaintea Tatălui

Totuși nu ușor și repede ajungem să ne însușim aceste lucruri și să ne bucurăm de ele. De aceea apostolul se îndreaptă din nou spre rugăciune și este călăuzit să-și noteze rugăciunea ca noi să fim treziți prin ea. Rugăciunea este adresată Tatălui și se referă la lucrările Duhului pentru ca Hristos să-și aibă locul în inimile noastre. În ea este vorba de Tatăl, de Duhul Sfânt și de Hristos. Se adresează Tatălui, care face parte de Numele Său și de caracterul Său oricărei familii care va umple în final cerurile și pământul. Domnul Isus este Capul nostru și El este de asemenea într-un anumit sens Capul și Conducătorul oricăreia din aceste familii diferite. Este vorba de „orice familie” și nu de „întreaga familie”. Dumnezeu va avea multe familii, unele pentru cer și altele pentru pământ. Printre familiile cerești ar fi adunarea și „duhurile celor drepți făcuți desăvârșiți” (Evrei 12.23), adică sfinții Vechiului Testament. Pentru pământ vor fi Israel, națiunile răscumpărate și probabil și alții. Printre oameni, orice familie își ia numele de la cel care este tatăl ei, de la cel care își are originea.

Întăriți prin Duhul în omul dinăuntru, Hristos locuind în inimi, înrădăcinate în dragoste

Tema principală a acestei rugăciuni este ca Hristos să locuiască prin credință în inimile noastre și în felul acesta El să ne stăpânească afecțiunile cele mai profunde. Aceasta poate fi dacă suntem întăriți prin puterea Duhului în omul dinăuntru, pentru că în mod natural ne controlează eul nostru și suntem schimbăcioși și nestatornici. Dacă Hristos locuiește în inimile noastre, ajungem înrădăcinați și întemeiați în dragoste, în dragostea Lui, nu a noastră. Numai dacă suntem înrădăcinați și întemeiați în dragoste putem înainta în cunoașterea dragostei lui Hristos care întrece orice cunoștință. Versetul 17 ne spune despre ceea ce este centrul a toate, locuirea lui Hristos și prin urmare înrădăcinarea și întemeierea în dragoste. Versetele 18 și 19 trec la cercul cel mai larg posibil al binecuvântării, la dragoste și la glorie. Un compas ar putea servi la ilustrare. Nu este ușor să desenezi un cerc dacă nu ai fixat clar un picior al compasului. Când un picior este fixat, cercul poate fi desenat ușor. Așa este și aici. Fixați și înrădăcinați în dragoste, cuprinsul mărgeș al versetului 18 poate fi de înțeles.

Dimensiunile bogățiilor nepătrunse ale lui Hristos cunoscute împreună cu toți sfinții

Dacă versetul 19 ne spune că avem să cunoaștem ceea ce întrece orice cunoștință, versetul 18 dă ideea că avem să învățăm ceva ce înlătură orice definiție propriu-zisă. Sunt enumerate patru dimensiuni, dar nu ni se spune la ce se referă. Pentru ce sunt date aceste dimensiuni? Fără îndoială, pentru toate adevărurile mari pe care Pavel le-a dezvăluit, pentru dimensiunile bogățiilor nepătrunse ale lui Hristos. Aceste lucruri însă trebuie să fie înțelese împreună cu toți sfinții. Avem nevoie unul de altul atunci când începem să le învățăm. Toți sfinții trebuie să fie entuziaști să le cunoască, și ele sunt de învățat numai în măsura în care sfinții sunt avuți în vedere. În zilele acestea de dezbinări și rupturi în adunarea lui Dumnezeu nu putem aduce pe toți sfinții împreună, nici nu-i putem îndemna pe toți sfinții să înțeleagă lucrurile acestea, însă putem să ne alipim cu toată tăria de gândul divin despre toți sfinții și, atât cât ne este posibil, să trăim și să acționăm având în vedere pe toți sfinții. Cei care se poartă în felul acesta sunt mai potriviți decât alții să înțeleagă din marele domeniu al bogățiilor nepătrunse ale lui Hristos, să cunoască dragostea Lui care este îndreptată către toți sfinții, și să fie umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu.

Gloria adusă Tatălui, care lucrează prin puterea Duhului Sfânt, în Hristos Isus

Contemplarea în rugăciune a unor astfel de înălțimi de lumină și de dragoste și de binecuvântare spirituală a mișcat inima apostolului spre închinare și de aceea capitolul se încheie cu o doxologie adresată Tatălui. Ceea ce dorise el în rugăciune ar fi fost imposibil de împlinit dacă n-ar fi fost puterea care lucrează în noi, Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Prin Puterea aceasta Tatăl poate să facă mai mult decât cerem sau gândim noi. Mulți dintre noi, citind dorințele apostolilor pentru noi, poate ne-am zis în noi înșine: Foarte minunat, dar mă depășește cu totul. Totuși, trebuie să ne reamintim, că aceasta nu este dincolo de Puterea care lucrează în noi. Toată binecuvântarea aceasta poate fi reală și a noastră în mod conștient. Gloria pe care ultimul verset l-o atribuie lui Dumnezeu va fi în mod sigur a Lui. În toate veacurile viitoare Adunarea va răspândi gloria Sa. Ca despre mireasă, soția Mielului, se va spune: „având gloria lui Dumnezeu; lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de iaspis, cum este cristalul” (Apoc. 21.11). Și tot ce este Adunarea și tot ce va fi ea, este prin și în Hristos Isus. El, Hristos Isus, este cel mai glorios slujitor al gloriei lui Dumnezeu. El a făcut cunoscută gloria și S-a arătat pe Sine însuși în glorie.

Îndemnuri pentru inimă și conștiință

Când începem capitolul 4 reluăm firul pe care Pavel îl lăsase la sfârșitul celui dintâi verset din capitolul 3. Comparativ în puține cuvinte fuseserăm aduși în fața chemării noastre creștine în înălțime și în plinătatea ei potrivit gândurilor și scopurilor lui Dumnezeu. Totodată chemarea aceasta ni s-a dezvăluit nu numai în legătură cu fiecare individual, ci și ci noi toți împreună ca adunare. Acum urmează îndemnul cu un caracter general, și el cuprinde toate îndemnurile mai detaliate din capitolele care urmează. Apostolul știa bine că nu este de ajuns să dea îndrumări generale, ci erau necesare detalii mai personale, mai directe, care să ajungă la inima și conștiința fiecăruia. Cei care slujesc astăzi în adunări să țină seama de acest lucru și să fie tot așa de înțelepți și curajoși ca el.

Adunarea, un câmp imens pentru cultivarea harurilor din versetul 2

Îndemnrurile cuprinse în cea dintâi parte a capitolului 4 până la versetul 16 au în mod evident în vedere chemarea noastră, nu ca persoane individuale, cât mai ales ca mădulare ale trupului lui Hristos, adunarea. Câte neînțelegeri au loc în adunările sfinților! O experiență chiar mică a vieții de adunare ar fi de ajuns să ne convingă de acest lucru. De aceea este aici un câmp imens pentru cultivarea harurilor deosebit de frumoase enumerate în versetul 2. Smerenia te face să nu te gândești că tu ai fi cineva. Blândețea, opusă afirmării eului tău, este desigur un produs direct al smereniei. Îndelunga-răbdare, opusă spiritului grăbit de a critica pe alții, este capitolul smereniei și al blândeții. Când toate acestea trei sunt la lucru, cât de simplu și cu bucurie ne îngăduim unul pe altul în dragoste. Să punem în legătură dragostea cu ceea ce am văzut mai înainte în capitolul 3. Întrădăcinați și întemeiați în dragoste, și cunoscând cel puțin ceva din dragostea lui Hristos care întrece cunoștința, noi înșine vom fi făcuți în stare să privim la toți sfinții cu ochii dragostei, chiar și la aceia dintre ei care potrivit firii sunt cel mai puțin demni de iubire.

Nu noi facem unitatea, ci Duhul; noi s-o păstrăm în legătura păcii

Printre oameni vedem tendința ca dragostea să degenereze într-un fel de amabilitate superficială, care duce la permiterea a tot felul de lucruri care nu sunt drepte. Nu așa trebuie să fie lucrurile printre sfinți, deoarece un standard bine definit este adus înaintea noastră. Avem să țintim nu pur și simplu la o înțelegere, pentru că am putea di toți cu un gând și așa ne-ar place, referitor la ceva cu totul greșit! Avem să ne străduim să păstrăm unitatea Duhului – nu unitatea lui Pavel, a lui Petru sau a mea, ci unitatea pe care Duhul a produs-o. Nu noi facem unitatea, și noi nu putem strica unitatea. Duhul a făcut-o și noi avem s-o păstrăm într-un fel practic în legătura care unește a păcii. Acesta trebuie să fie mereu gândul nostru. Succesul nostru în urmărirea acestui lucru va depinde de măsura în care suntem caracterizați de trăsăturile frumoase arătate de versetul 2.

Unitatea dată de Duhul, de Domnul, de Dumnezeu Tatăl

Dacă versetul 2 din acest capitol ne oferă caracteristicile care, fiind dezvoltate în noi, ne vor conduce să păstrăm unitatea Duhului, versetele 4-6 ne dau o serie de „unități” care sprijină cu tărie îndemnul din versetul 3. Cuvântul „un singur” (sau „o singură”) se întâlnește de șapte ori în aceste trei versete. Întâi avem unitatea Trupului lui Hristos, care este format din toți sfinții din perioada în care trăim. Trupul acesta a fost format prin botezul unui singur Duh, care locuiește în cei credincioși, iar fiecare mădular al acestui Trup are parte de aceeași chemare, care are în vedere o singură speranță. Nimic nereal nu intră în Trupul acesta. Totul este real, în puterea vieții și a energiei Duhului. Apoi ni se spune despre Domnul și despre credința și botezul care sunt în legătură cu El. Unitatea este caracteristică acestor lucruri în legătură cu Domnul, așa cum este aceea în legătură cu Duhul; deși credința poate fi mărturisită de cineva, la fel și botezul, totuși se poate ca acestea să nu fie decât o simplă mărturisire. După aceea se spune despre Dumnezeu și Tatăl, iar aici din nou avem ideea de unitate, deoarece noi toți ne aflăm originea în El. El este mai presus de toți, este prin toți, însă este doar în noi toți. În aceste șapte „unități” se află temelia și suportul unității Duhului, pe care avem răspunderea să o păstrăm. Ea este susținută în aceste șapte feluri, care sunt o mărturie clară despre importanța ei, ca și despre slăbiciunea noastră în a o păstra. Noi suntem una, iar aceasta prin prezența și prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu. Putem greși atunci când este vorba de a păstra unitatea, totuși din pricina aceasta unitatea nu va înceta să existe, căci ea rămâne prin puterea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, noi pierdem mult și mărturia lui Dumnezeu suferă atunci când nu reușim s-o păstrăm. Însăși starea de dezbinare a celor credincioși arată cât de grav am greșit în privința aceasta, iar ea explică pe larg motivul pentru care par învingătoarea slăbiciunea, lipsa de spiritualitate și lipsa de putere. Nu putem schimba starea de dezbinare din prezent, dar putem face ca ținta noastră să urmărească unitatea care este a Duhului, cu toată smerenia, blândețea, îndelunga-răbdare și îngăduința. Însă trebuie ca ea să fie unitatea Duhului. A căuta să păstrezi orice altă unitate, a noastră sau a oricărui altuia, înseamnă a greși în ce privește unitatea Duhului.

Daruri pentru oameni de la Hristos înălțat

Dar unitatea nu înseamnă o uniformitate monotonă. Versetul 17 este plin de mărturie în privința aceasta. Noi toți suntem una, totuși fiecareia dintre noi îi este dat și darul și harul care ne sunt specifice. Gândul acesta îl face pe apostol să se refere la acele daruri deosebite care au fost primite de la Hristos înălțat ca dovadă și manifestare a victoriei Lui. Citatul din versetul 8 este din Psalmul 68, un psalm care celebrează profeția divină asupra regilor răzvrățiți și asupra dușmanilor Săi când va fi inaugurat timpul glorioș al mileniului. Apostolul știa că victoria, pentru a fi arătată public, fusese împlinit în moarte, învierea, înălțarea lui Hristos. De aceea el ia cuvintele acestea din Psalm și le aplică lui Hristos înălțat înainte de a sosi victoria mileniului. După ce a cucerit pe Satan în moarte, S- suit în înălțime, după ce Și-a supus pe cei care fuseseră robi ai lui Satan. Apoi El Și-a vestit victoria dând acestora care sunt acum cuceritori de El, puteri spirituale care vor fi potrivite pentru ducerea mai departe a lucrării Sale, chiar în timpul când ei sunt încă în locul unde i se permite încă lui Satan să-și exercite ademenirile.

S-a suit mai presus de toate cerurile

Notăm că versetele 9 și 10 sunt o paranteză. Ele subliniază două lucruri. Întâi, că înainte de a Se înălța, El coborâse mai întâi în moarte, unde a înfrânt putere dușmanului, și chiar în mormânt. În al doilea rând, pentru că a fost victorios, El este suprem în înălțare, cu perspectiva de a umple toate. „Mai presus de ceruri” este o expresie admirabilă. În Marcu 16.19. slujitorul divin „a fost înălțat la cer”. În Evrei 4.14 Marele Preot „a străbătut cerurile”. Aici Omul victorios „S-a suit mai presus de toate cerurile”. Înseși cerurile cerurilor sunt ale Sale, și El este Cel care „umple totul” – un alt cuvânt admirabil. Chiar astăzi fiecare credincios trebuie să fie umplut de Duh, așa cum vedem mai departe în epistola aceasta. Fiecare credincios care este plin de Duh este în mod necesar umplut cu Hristos, și prin urmare Hristos Se va arăta în el. Dacă suntem umpluți cu Hristos arătăm caracterul Lui. Va veni ziua când Hristos va umple toate, și prin urmare toate lucrurile Îl vor arăta pe El și gloria Lui. Cuvântul „toate” despre care se vorbește aici înseamnă desigur toate lucrurile care vor fi sub conducerea Sa – toate lucrurile din universul binecuvântării.

Cele patru daruri

Versetul 11 este o continuare a versetului 8. În el se prezintă cele patru daruri. Apostolii, oameni trimiși pentru a se întemeia adunări, prin care ni s-au dat și Sfintele Scripturi. Profeții, oameni ridicați ca să vorbească din partea lui Dumnezeu, comunicând gândul Lui, fie prin inspirație ca în cele dintâi zile ale adunării, sau nu. Evangheliștii, care duc în lume mesajul cel mare, care este de folos când este primit, de a salva oamenii de sub puterea dușmanului. Păstori și învățători, cei calificați să învețe pe credincioși în adevărul revelat și să-l aplice stării lor, încât să fie hrăniți și menținuți în creștere și în sănătate spirituală. Cuvintele „păstori și învățători” de fapt descriu un singur dar, nu două. Gândul acesta să fie pus la inimă de oricine este dăruit în direcția aceasta. Nimeni nu poate lucra ca păstor fără a da și ceva învățătură, însă

este posibil ca un om dăruit să se concentreze atât de mult asupra învățăturii, încât să nu se mai gândească să lucreze ca păstor; și în practică aceasta se dovedește a fi un fapt păgubitor și pentru el însuși și pentru ascultători.

Scopul pe care îl au darurile

Obiectivele avute în vedere prin primirea acestor daruri sunt precizate în versetele 12-15. Sfinții trebuie să devină desăvârșiți, fiecare calificat să-și ia locul în trupul lui Hristos. Lucrarea de slujire trebuie continuată și în felul acesta trupul să fie zidit. Și toată această lucrare urmează să se continue până ce scopul pe care îl are Dumnezeu cu privire la trup va ajunge la împlinire. Până atunci darurile rămân. Darurile din acest pasaj, să ne reamintim, nu sunt doar anumite puteri încredințate unora, ci sunt mai ales oamenii care au capacitățile acestea, oferite ca daruri adunării. Profeții neinspirate, împreună cu evangheliști, și cu păstori și învățători, se găsesc în adunare și în zilele noastre. Obiectivul final pe care îl au aceste daruri este precizat în versetul 13. Trebuie să ajungem la „starea de om matur” și aceasta potrivit măsurii pe care Dumnezeu o are pentru noi. Ca trup al lui Hristos avem să fim „plinătatea Sa” (cap.1.23) și să ajungem la măsura staturii acestei plinătăți. Vom ajunge acolo în unitate – acea unitate care izvorăște din credința înțeleasă din plin și prin Fiul lui Dumnezeu cunoscut cu adevărat. Din nou, obiectivul lui Dumnezeu în legătură cu darurile ne este adus înainte în versetele 14,15, dar de data aceasta ca fiind obiectivul imediat, nu cel final. Și anume, vom fi caracterizați de o creștere spirituală în așa fel încât în loc să fim bătuți de valuri ca o corabie fără ancoră, și expuși învățăturilor false, vom ține adevărul în dragoste și vom crește în toate până la asemănarea cu El, care este Capul nostru.

Fiecare parte din trup contribuie la zidirea în dragoste

Aceste obiective, fie că ne gândim la ultimul sau la cel imediat, sunt foarte mari, demne de Dumnezeu. Dacă le înțelegem, nu ne vom mira că în vederea lor, daruri speciale au venit de la Hristos Cel Înălțat. Însă versetul 16 completează istoria, arătând cum creșterea trupului, care este obiectivul prezent, se face nu numai prin slujirea acestor daruri speciale; fiecare mădular al trupului, oricât de necunoscut, își are partea lui de lucrare. Întocmai cum trupul omenesc are multe părți și încheieturi, fiecare din ele aducând ceva în întreținerea generală și în creștere și în buna stare, tot așa este și în trupul lui Hristos. Este foarte important să păstrăm în minte acest fapt, pentru că astfel ușor cădem în felul de a gândi că binele general și prosperitatea spirituală a adunării ar depinde de urma urmei de lucrări și serviciul oamenilor dăruiti. Prin urmare când lucrurile arată sărăcie și slăbiciune, sau sunt cu totul greșite, ni se pare că noi înșine suntem scutiți de orice răspundere și învinuire, punând toate pe seama darurilor. Fapt este că lucrarea sănătoasă a fiecărei părți, până la cele mai mici și nebagate în seamă, este necesară pentru binele întregului. Toți să ținăm în această direcție, pentru ca trupul să crească, spre zidirea sa în dragoste. În adevăr, rațiunea este necesară; însă dragostea, dragostea divină este forța cea mare care zidește. Dumnezeu să ne ajute să fim plini de dragoste divină.

Îndemnuri pentru tot felul de situații

Începând cu versetul 17 avem a face cu porunci detaliate. Îndemnul general este în cel dintâi verset și are un caracter pozitiv. Aici, cel dintâi îndemn, ca o poruncă, este negativ: să nu umblăm ca oamenii lumii. Versetele 18 și 19 ne dau o privire în groapa întunecată a nelegiuirii păgânilor care erau în jurul acestor sfinți din Efes. Ni se arată îndeajuns păcatele lor ca să observăm aceleași trăsături dezgustătoare ca acelea expuse mai pe larg în Romani 1. Este oare mai bună lumea din secolul nostru? Ne temem că nu, deși răul poate fi ascuns mai cu dibăcie de ochii publici. Dar se continuă deșertăciunea, unită cu întunericul, ignoranța, orbirea și îndepărtarea de viața din Dumnezeu.

Trei lucruri învățate de la Hristos: V-ați dezbrăcat de omul cel vechi, sunteți înnoiți în duhul minții voastre, v-ați îmbrăcat cu omul cel nou

Deci L-am cunoscut pe Hristos. Nu numai că am auzit despre El și rezultatul a fost că am crezut în El, dar am și fost „învățați în El” sau am putea spune că El este lecția noastră. El este nu numai Învățătorul nostru, dar și „Lecția” pe care avem s-o învățăm. Și El este și Exemplul nostru. Adevărul este în Isus; și El însuși, când era pe pământ, era Modelul perfect a toate câte sunt îndemnuri pentru noi. El a arătat în mod perfect „dreptatea și sfințenia adevărului”, așa cum ne spune versetul 24. Ceea ce am învățat se referă la trei lucruri. Întâi, cu privire la dezbrăcarea de omul cel vechi, care este cu totul corupt. În al doilea rând, cu privire la reînnoirea totală în duhul minții noastre. În al treilea rând, cu privire la îmbrăcarea omului cel nou, creat în întregime potrivit lui Dumnezeu. Dezbrăcarea și îmbrăcarea nu sunt lucruri care ar urma să fie făcute, ci sunt lucruri pe care cel credincios cu adevărat le-a și făcut. „Pentru că v-ați dezbrăcat...și pentru că v-ați îmbrăcat” „„Omul cel vechi” nu este Adam personal, ci firea și caracterul adamic. Tot așa „omul cel nou” nu este Hristos personal, ci firea și caracterul Său. Dreptatea și sfințenia care izvorăsc din El sunt în totul în armonie cu adevărul, și ele sunt caracteristice Lui. Ele nu ne sunt înnăscute, ne sunt străine, și ca urmare în ce ne privește se spune că omul cel nou este „creat” (v.24). Nu poate fi nimic mai prejos de o creație nouă și mai puțin decât o înnoire în duhul minții noastre. Dar să nu pierdem gândul că toate aceste lucruri au avut loc în cazul celui credincios cu adevărat. Aceasta este însăși esențialul creștinismului. Avem să fim caracterizați de o umblare cu totul diferită de cei dintre națiuni deoarece această mare schimbare a avut loc, dacă în adevăr am auzit și am învățat de la Hristos sau, cum s-ar putea spune, dacă suntem în adevăr ai Săi.

Ce să lepădăm și cu ce să ne îmbrăcăm

Apostolul continuă să sublinieze unele manifestări specifice omului vechi pe care să le lepădăm. Pentru că omul cel vechi a fost dezbrăcat, avem să lepădăm toate trăsăturile lui în detaliu. Începe cu minciuna, care trebuie lepădată în favoare adevărului. Versetul de mai înainte menționase sfințenia și adevărul ca fiind caracteristice omului nou, de aceea trebuie lepădată minciuna care este o trăsătură a omului vechi. De asemenea mânia, hoția, vorbirea stricăță și tot felul greșit de a folosi limba trebuie lepădate, iar bunătatea și harul să ne caracterizeze. Avem să iertăm pe alții așa cum noi înșine am fost iertați. În versetele cu care încheie capitolul acesta avem nu numai ce anume să lepădăm, dar și cu ce să ne îmbrăcăm. Nu minciună, ci adevăr. Nu hoție, ci muncă, încât să ai și ce să dai altora. Nu vorbire stricăță, ci cuvinte pline de har și de zidire. Nu mânie și amărăciune, ci bunătate, iertare. Și toate acestea din cauza harului pe care Dumnezeu ni l-a arătat în Hristos și din cauza locuirii în noi a Duhului lui Dumnezeu. Am fost pecetluit cu Duhul Sfânt pentru ziua răscumpărării trupurilor noastre. El nu ne va părăsi, dar El este foarte sensibil în ce privește sfințenia. Ușor putem să-L întristăm și ca urmare să pierdem pentru un timp experiența fericită care rezultă din prezența Sa. De aceea Dumnezeu să ne ajute să punem la inimă aceste îndrumări practice, ca să umblăm nu în felul lumii, ci în dreptate, sfințenie și adevăr.

Imitatori ai lui Dumnezeu ca niște copii (5.1) Cuvintele de încheiere ale capitolului 4 ne-au adus obligația pe care o au toți sfinții, de a arăta bunătațe și iertare, deoarece am fost iertați de Dumnezeu, în Hristos. Cuvintele de la începutul capitolului 5 duc acest gând un pas mai departe, și un pas mai sus. Nu numai că am fost iertați, dar am fost și introduși în familia divină. Suntem copii ai lui Dumnezeu și iubiți de El. De aceea, ca niște copii preaiubiți, avem să fim imitatori ai lui Dumnezeu. Această imitare nu este artificială, ci cu totul naturală.

Dragostea, manifestarea în practică a firi divine; Hristos ca ardere-de-tot (5.2) Avem să umblăm în dragoste. Acesta este un lucru natural pentru noi ca fii ai lui Adam; el devine totuși natural, pentru că suntem născuți din Dumnezeu, iar Dumnezeu este dragoste. A umbla în dragoste este în felul acesta, simplu, a manifesta în practică firea divină. De aceea se adaugă: „după cum și Hristos ne-a iubit”, deoarece Hristos firea divină s-a văzut în toată plinătatea și perfecțiunea ei. mai mult, în cazul Lui, dragostea L-a condus la faptă. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca jertfă lui Dumnezeu. În aceasta desigur El rămâne unic, deși noi avem să iubim chiar așa cum a iubit El. El a fost adevărata ardere-de-tot, antitipul din Levitic 1.

Lucrările firii păcătoase nici să nu fie numite printre sfinți

Dragostea reală, de un fel divin, nu admite nicidecum relele care vin din firea păcătoasă. De aceea lucrările acestea trebuie să nu aibă nici un loc printre sfinți, și nici chiar să nu fie numite printre ei. lucrurile ca acelea specificate în versetul 3 sunt atrăgătoare pentru instinctele înrădăcinate adânc în natura omului căzut, și facem bine nu numai să ne ferim de aceste lucruri, dar și de contaminarea care este pricinuită de gândirea la ele. Nu putem vorbi despre ele fără să gândim la ele, chiar dacă le condamnăm în vorbirea noastră. De aceea să nu ne permitem ca vorbirea noastră să coboare la nivelul nechibzuinței sau al glumei. Un creștin nu este nici nechibzuit, nici glumeț, de aceea să fim atenți la conversațiile noastre. „Mulțumirea” se potrivește să fie pe buzele celor iertați, ea stă bine copiilor lui Dumnezeu.

Cei nesfinți, în afara Împărăției și sub mânia lui Dumnezeu

Felul categoric, hotărât, în care apostolul scrie în versetele 5 și 6 este foarte însemnat. Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu este caracterizată de sfințenie. Cei nesfinți sunt în afara împărăției și așteaptă mânia lui Dumnezeu. Nu se făcea nicio greșală prin această afirmație, pentru că atunci și acum erau unii care doreau să întunece această deosebire clară și să scuze nesfințenia. Alte părți ale Scripturii arată că un credincios adevărat ar putea cădea în vreunul din aceste păcate, însă nici un credincios adevărat nu este caracterizat de vreunul din ele. Niciunul caracterizat de astfel de păcate nu poate fi socotit ca adevărat creștin, orice ar spune sau susține el. Atitudinea credinciosului adevărat față de aceștia trebuie să fie clară. Oricare ar fi mărturisirea lor, ei nu au parte în împărăția lui Dumnezeu și de aceea noi, dacă avem moștenire în împărăție, nu putem avea parte cu ei. așa precizează foarte clar versetul 7. De notat de asemenea că ultimele cuvinte din versetul acesta sunt: cu ei. Avem nu numai să ne ferim de păcate, dar să evităm și participarea împreună cu păcătoșii. Persoanele, ca și relele, trebuie evitate. Diferența dintre cei credincioși și cei necredincioși este atât de mare și de clară ca între lumină și întuneric.

Lumină în Domnul; a umbla ca niște copii ai luminii

Altădată noi înșine eram în întuneric. În faptul acesta este un pericol pentru noi, pentru că este în noi ceva care răspunde atracțiilor întunericului. De aceea, cu cât avem a face mai puțin cu întunericul, cu atât mai bine – fie că este vorba de practicile întunericului sau de oamenii care sunt ei înșiși întuneric și prin urmare îl practică. Noi care credem suntem lumină în Domnul și ca rezultat nu tolerăm întunericul; lumina și întunericul nu pot exista împreună. Dacă undeva intră lumina, dispare întunericul. Lumina și întunericul se exclud unul pe altul. Pentru că suntem lumină în Domnul, avem să umblăm ca niște copii ai luminii. Avem să fim în practică ceea ce suntem de fapt în realitate. Să notăm cu atenție faptul acesta, pentru că este o trăsătură a îndemnurilor evangheliei. Legea cerea omului să fie ceea ce nu era. Evanghelia îndeamnă pe credincioși să fie ceea ce sunt. Totuși faptul că suntem îndemnați în felul acesta arată că există un principiu opus. Înțelegem că firea păcătoasă cu tendințele ei se află încă în cel credincios. În măsura în care firea păcătoasă este ținută sub control și inactivă, strălucește ceea ce suntem în mod real ca lucrare a lui Dumnezeu.

Rodul luminii și despărțirea de lucrurile neroditoare ale întunericului

Versetul 9 explică ce anume va străluci ca „rod al luminii”. Trei cuvinte îl prezintă ca un sumar: bunătața, dreptatea și adevărul. Cele opuse lor – răul, nelegiuirea, nedreptatea – trebuie cu totul înlăturate. Umblând în felul acesta ca niște copii ai luminii, vom deosebi ce este plăcut lui Dumnezeu; vom pune la probă nu raționând ci într-un fel practic. Punem lucrurile la probă și în felul acesta învățăm pentru noi înșine prin experiență. Viața celui credincios s-ar putea rezuma deci la aducerea rodului luminii, deoarece el este un copil al luminii, în timp ce menține o separare completă de faptele neroditoare ale întunericului, pentru că el nu mai este în întuneric. În adevăr, el are să meargă și mai mult, și le dezaprobă. Acest cuvânt, a dezaproba, se întâlnește iar în versetul 13 și are sensul de „a da pe față” sau „a expune”. Înseamnă a da lucrurile pe față, ca lumina, în adevărul lor caracter. Dacă un credincios strălucește în adevărul caracter, întreaga lui viață va avea acest efect, așa cum Stăpânul lui a făcut într-o măsură supremă. Fără îndoială, pot fi multe ocazii când sunt necesare cuvinte asemănătoare. Pasajul de care ne ocupăm pune asupra noastră o responsabilitate foarte mare. Tocmai aici începe neînțelegerea și necazul cu lumea. Oamenii nu obiectează de obicei când este vorba de partea care se arată bună a creștinătății: cuvintele plăcute și faptele plăcute au aprobarea lor. Necazul începe când se menține sfințenia. Iar sfințenia, așa cum arată versetele acestea, cere să nu avem nicio comuniune cu răul – nici cu cei care fac răul (v.7), nici cu lucrările lor (v.11). Când un credincios umblă pe o cale separată, ala cum se poruncește aici, și se arată a fi copil al luminii, atunci el trebuie să aștepte furtuni. Așa a fost într-un fel superlativ cu Domnul și Stăpânul nostru. „Dumnezeu este dragoste” a fost întotdeauna un text mai popular decât „Dumnezeu este lumină” Calitatea specifică luminii este că ea dă pe față toate lucrurile care vin înaintea razelor ei. adevărul lucrurilor devine simplu și de aceea unul care practică adevărul spune bun-venit luminii, în timp ce cel care face răul urăște lumina și se ferește de ea. Dumnezeu este lumină în Sine Însuși; cei credincioși sunt numai „lumină în Domnul”, întocmai cum luna este o lumină pentru noi, în măsura în care fața ei este în lumina soarelui. De aceea și noi, ca și luna, trebuie să rămânem în lumina marelui nostru Luminător, Hristos Însuși. Lucrul acesta este foarte bine indicat în versetul 14.

A dormi printre cei morți (5.14) Versetul acesta nu este un citat din Vechiul Testament, deși este probabil o aluzie la Isaia 60.1 foarte ușor cădem victime somnolenței, deoarece influențele lumii sunt ca niște somnifere. Atunci ajungem ca niște oameni care dormim printre cei morți în greșeli și în păcate. Noi suntem vii și ei sunt morți și în mod normal trebuie să fie o deosebire clară între noi. Dacă dormim printre cei morți ne vom arăta asemenea lor. Chemarea este să ne trezim și să ne ridicăm, ca să fim în lumina soarelui lui Hristos. Atunci vom fi eliberați de orice părtășie cu lucrurile neroditoare ale întunericului și, noi înșine fiind luminoși, rodul luminii se va manifesta în noi.

A umbla ca niște înțelepți (5.15-17) Umblarea și purtarea noastră este atunci conturată de înțelepciune – acea înțelepciune care prinde orice ocazie de a sluji Domnului pe de o parte, și de a înțelege voia și plăcerea Lui, pe de altă parte. Însuși miezul unei slujiri bune este nu numai a împlini o lucrare, cât mai ales de a o face potrivit cu voia Aceluia Căruia Îi slujim. Pentru aceasta faptul important este, ca și pentru orice alt îndemn – poruncă scrisă aici: să fim umpluți de Duh.

A fi umplut de Duh

Fiecare dintre noi care a crezut evanghelia mântuirii noastre a primit darul Duhului Sfânt, după cum am văzut în capitolul 1. Totuși este un alt fapt, de a fi umplut de Duh, și răspunderea pentru aceasta este partea noastră. Suntem îndemnați să fim umpluți și aceasta arată că nu suntem umpluți – în orice caz, în momentul când este dat îndemnul acesta. Credinciosul umplut de Duh are parte de o înnobilitate excepțională. Este eliberat de sine însuși. Îl are pe Hristos ca centru a toate și este făcut capabil pentru lucrarea lui Dumnezeu cu o putere care este mai mare decât cea omenească. Omul îmbătat de vin este dus dincolo de sine pe o cale care este cu totul rea. Prin Duhul lui Dumnezeu putem fi duși dincolo de noi înșine pe o cale care este în întregime bună. În Faptele Apostolilor 2.4;4.8,31;13.9 avem cazurile în care ucenicii au fost umpluți de Duh Sfânt. Versetele acestea ne fac să gândim că umplerea de Duh Sfânt era o experiență de natură excepțională chiar și în timpul de la început, apostolic. Totuși este foarte evident adusă în acest capitol ca ceva de dorit și spre care să țintească orice creștin. Aceasta este nu numai o obligație, dar și un privilegiu minunat. A fi umplut de Acel care este o Persoană divină, ar putea fi oare un lucru neglijabil? Înseamnă că El are un control complet. Dacă punem la inimă îndemnul acesta în mod natural vom întreba: Cum aș putea să fiu umplut? Ce am de făcut ca să fiu umplut? Nu este o întrebare mărunță. Am putea spune cel puțin: avem să înlăturăm din cale orice piedică. Duhul lui Dumnezeu este sfânt. Și El este sensibil. Ușor Îl putem întrista, chiar prin lucruri pe care le permitem fără a avea o conștiință rea. Ușor putem fi preocupați cu lucruri pe care le considerăm inofensive, și totuși fiind preocupați în felul acesta nu este loc pentru El ca să ne stăpânească. Multe lucruri „nevinovate” trebuie să fie înlăturate din viața mea și a ta, dacă este să fim umpluți de Duh.

Roadele umplerii cu Duhul

Roadele faptului de a fi umplut de Duh urmează în versetele 19-21. Inima este umplută de bucuria care își găsește manifestarea spirituală în cântec. Este o acceptare cu bucurie a tuturor lucrurilor – chiar și a situațiilor potrivnice – cu mulțumire către Tatăl în Numele Domnului Isus Hristos; iar în ce privește relațiile noastre unul cu altul se arată spiritul de renunțare și supunere, menținând întotdeauna teama de Hristos. Supunerea noastră unul față de altul trebuie să nu fie în dauna supunerii reale față de El.

Soțiile, supuse bărbaților lor (5.22-25)

Toate aceste îndemnuri detaliate, care continuă de la capitolul 4.17, au fost îndreptate către toți credincioșii. Acum avem îndemnuri speciale, și cu versetul 22 apostolul se îndreaptă către soții. Pentru ele îndemnul se cuprinde într-un singur cuvânt: supuneți-vă. Aceasta urmează în mod natural din îndemnul general la supunere din versetul 21. Dificultatea cu privire la supunere este că ea atrage după sine nesusținerea propriei voințe. Dar este destul de clar în rânduiala lucrurilor așa cum au fost stabilite de Dumnezeu pentru lumea aceasta, locul de supunere este dat soției. Locul ei este ca un tip al poziției în care adunarea stă față de Hristos. După cum Hristos este „Capul adunării”, toată autoritatea și puterea fiind asigurate în El, tot așa soțul este „capul soției”. În practică, de-a lungul secolelor, adunarea (ca mărturie a întregului) s-a arătat departe de adevărata ei poziție. „Adunarea este supusă lui Hristos”, potrivit planului divin; ea a fost foarte nesupusă în comportarea ei practică. Ea a acționat cum a vrut ea și a dat rânduiei ca și cum ea ar fi fost Capul, nu trupul. De aici vine confuzia din adunări. Tot așa, când o soție, chiar o soție creștină, dă la o parte autoritatea soțului ei, rezultă tulburare într-un fel asemănător. Soția poate spune totuși că are un soț foarte stângaci și incompetent. Și uneori așa este. Dar remediul nu este răsturnarea ordinei divine. Desigur, adunarea nu are o astfel de scuză, pentru că are un Cap absolut perfect; și El este nu numai Capul trupului, ci și Mântuitorul.

Datoria soțului: dragostea, o responsabilitate mai mare (5.25) Deoarece soțul, chiar și cel credincios, este deseori foarte imperfect, și întotdeauna într-o măsură oarecare imperfect, primește un îndemn mai lung. Într-un cuvânt, datoria lui este dragostea. Este ușor de văzut că dacă soțul îi dă soției dragostea care este dator s-o dea, ea nu va avea mare dificultate să-și arate supunerea pe care o datorează. În mod evident, răspunderea cea mare este pusă pe umerii soțului. El trebuie să o iubească, și ea să fie supusă; dar inițiativa rămâne asupra lui.

Dragostea lui Hristos pentru Adunare în trecut, în prezent și în viitor (5.25-27) Când ne întoarcem de la responsabilitatea care este asupra soțului, ca tip al antitipului care se vede în Hristos, ne aflăm în prezența perfecțiunii. Inițiativa a fost în adevăr a Lui, și El Și-a arătat-o într-un fel foarte minunat. El nu numai că a iubit Adunarea, dar S-a și dat pe Sine Însuși pentru ea. Pe lângă aceasta, a îndeplinit și sfințirea și curățirea ei practică, și în cele din urmă El Și-o va prezenta pentru Sine Însuși în glorie într-o perfecțiune care se potrivește în mod absolut cu Sine Însuși. Dându-se pe Sine Însuși pentru Adunare, faptul acesta a avut loc în trecut, în moartea și învierea Sa. Sfințirea și curățirea despre care se vorbește în versetul 26 se împlinesc în prezent, prin mijlocirea Cuvântului. Curățirea despre care este vorba aici este cu apă, nu cu sânge. Deosebirea dintre aceste două este importantă. Sângele curățește, în adevăr, așa cum este scris în 1 Ioan 1.7, dar face aceasta într-un sens juridic. Sângele ne înlătură vina și în felul acesta ne curățește de toate înaintea marelui judecător. Apa Cuvântului ne curăță din punct de vedere moral; aceasta se face în inimă și în caracter, și prin urmare în toate căile noastre. Spălarea în prezent a Adunării prin Cuvânt are loc desigur în inimile și viețile celor sfinți din care este formată Adunarea. Prezentarea Adunării în perfecțiune va avea loc în gloria viitoare. Va fi chiar darul lui Hristos pentru Sine Însuși! Ea va fi toată propria Sa lucrare; pentru că El a iubit-o, El S-a dat pe Sine Însuși, El a sfințit-o, El a curățit-o și, așa cum adaugă versetul 29, El o hrănește, El o îngrijește, și în final El Și-o prezintă Lui Însuși. Desigur, o lucrare minunată și un triumf minunat! Să avem în vedere acest aspect al lucrurilor îndeosebi când suntem descurajați de dificultățile prezente din adunare.

Relația din căsătorie pusă în cea mai frumoasă lumină

Toate aceste fapte cu privire la Hristos și la Adunare își dau lumina asupra relațiilor dintre soțul și soția care sunt creștini. Relația din căsătorie este pusă prin urmare în cea mai frumoasă lumină; este o lumină cu totul nouă, necunoscută credincioșilor din zilele Vechiului Testament, când mulți dintre ei practicau lucruri care astăzi sunt cu totul respinse. Noi avem să umblăm în lumina aceasta și prin urmare soțul credincios să-și iubească soția ca pe sine însuși – nu un standard mai jos! – și soția să se teamă de soț.

Taina mare cu privire la Hristos și Adunare

Observăm pe scurt alte trei gânduri. Întâi, taina cu privire la Hristos și la Adunare, nu o anumită adunare; aici nu este vorba de o adunare locală, nici de vreun număr de adunări locale. Este Adunarea, un trup glorios, și nu adunarea văzută ca o grupare care poartă acest nume, ci colectivitatea aleasă care este rod al lucrării divine. În al doilea rând, aici vine gândul despre trup; căci cei care constituie adunarea sunt numiți „mădulare ale trupului Său”. Totuși gândul principal al acestui pasaj este la soție, pentru că locul pe care-l are adunarea este ca model pentru soțiile creștine. Subliniem lucrul acesta pentru că uneori faptul că adunarea este trupul lui Hristos este adus înainte ca să se mențină că nu poate fi o imagine pentru mireasă sau soție. Fapt este că, așa cum indică pasajul acesta, adunarea are amândouă pozițiile. Lucrul acesta devine chiar mai clar în al treilea gând pe care îl observăm. Dumnezeu a rânduit ca Adam și Eva să fie creați în vederea lui Hristos și a Adunării, așa cum arată versetele 28-33. Iar Eva era soția lui Adam, totuși era și trupul lui, fiind formată din una din coastele lui. Coasta lui Adam a provocat ironie printre necredincioșii care totuși se numesc creștini. Însă aici faptul referitor la coasta lui subliniază argumentul. Aproape mereu așa se întâmplă. Nu poți s-o înlături pe una fără să înlături și pe cealaltă, dacă vrei să fii cinstit. Noi le acceptăm pe amândouă.

Relațiile dintre copii și părinți, robii și stăpâni; „în Domnul”, „ca Domnului”

Începând capitoul 6, trecem de la relația dintre soț și soție la cea dintre copii și părinți, dintre slujitori și stăpâni. Copiii să fie caracterizați de ascultare, iar tatăl să-i crească în disciplină și mustrare. Dar totul să fie în Domnul, cum se precizează în versetele 1 și 4. Aceasta le pune pe toate pe un nivel foarte înalt. Tot așa este și cu slujitorul (robul) și stăpânul. Relațiile dintre ei trebuie să fie așa cum arată versetele 7-9. Toate îndemnurile acestea sunt foarte importante și în zilele noastre, pentru că influențele puternice satanice s-au întins în creștinătate ca să tăgăduiască și să tulbure tot ce caracterizează relațiile acestea. Dar chiar faptul acesta dă celui credincios ocazia de a da mărturie pentru adevăr, prin menținerea cu grijă a relațiilor indicate de Cuvântul lui Dumnezeu. Ocazia de a da mărturie este foarte pronunțată în ce privește pe slujitori și stăpâni, deoarece ea se vede și de cei din jur. Este foarte frumos să vezi un slujitor creștin caracterizat de ascultare și cu o slujire de bunăvoie, ca fiind făcută Domnului. Tot așa și purtarea unui stăpân creștin, arătată cu bunăvoință și grijă, știind că Stăpânul pentru amândoi este în ceruri.

Întăriți în Domnul împotriva adversarilor spirituali

Până acum epistola aceasta ne-a dat o dezvăluire minunată a adevărului privitor la Adunare, urmat de îndemnuri pentru viață de un caracter foarte înalt. Acum, în versetul 10, venim la cuvântul de la urmă, care se referă la adversari și la armura de care avem nevoie, pentru a menține adevărul și a trăi viața așa cum ne-a fost prezentată. Nu suntem lăsați la puterile noastre. Puterea Domnului este la îndemâna noastră și noi avem să fim tari în puterea Lui. Adversarii despre care se vorbește aici nu sunt de natură umană, ci satanică. Ei există în lumea duhurilor, și nu în carne și în sânge. Satan este căpetenia lor, dar ni se spune despre ei ca stăpâniri și autorități, de asemenea ca „stăpânitorii lumii întinericului acestuia”. Știm foarte puține despre ei, și nu este nevoie să-i cunoaștem. Este de ajuns pentru noi că planul lor rău este demascat. Ei sunt „stăpânitori ai lumii întinericului”, pentru că întregul sistem al lumii este controlat și dominat de ei, fără ca actorii umani de pe scena lumii să poată bănuși ceva. Efectul stăpânirii lor este întinericul. Aici se află explicația întinericului gros spiritual care umple pământul. De câte ori, după ce s-a predicat foarte clar evanghelia, auzim pe oameni exprimându-și uimirea pentru cei necredincioși, că au auzit-o fără ca o rază de lumină să intre în inimile lor. În acest loc al Scripturii, ca și în 2 Corinteni 4.4 este o explicație care înlătură uimirea pentru astfel de situații.

A lua și a îmbrăca toată armura lui Dumnezeu Totuși punctul principal aici este că aceste mari puteri împotrivoare își exercită vicleniile și energia împotriva credincioșilor. Ele nu-i pot jefui de mântuirea sufletului lor, dar îi pot abate de la înțelepciunea chemării cerești și de la o viață care ține seama de ea; și aceasta intenționează să facă. De aceea se înțelege că noi nu putem face față la toate acestea cu propria noastră putere. Mulțumim lui Dumnezeu că armura de care avem nevoie ne-a fost pusă la dispoziție chiar de către El. Dar trebuie să o luăm. Altfel nu-i vom cunoaște prețul. Avem să luăm (v.13) toată armura lui Dumnezeu și de asemenea avem să ne îmbrăcăm (v.11) cu ea. Atunci vom fi în stare să stăm împotriva și să rezistăm. Aici lupta este văzută în special ca defensivă. Suntem așezați într-o poziție înaltă și cerească prin harul lui Dumnezeu și de aceea avem să rămânem aici, cu toate încercările de a fi îndepărtați de ea.

Arme de apărare

Părțile diferite ale armurii prezentate sunt, cu o singură excepție, arme de apărare. Mijlocul încins, platoșa, încălțăminte, scutul, și coiful sunt arme de apărare; numai sabia este pentru atac. Apostolul vorbește desigur în mod figurativ, pentru că vedem că pe fiecare armă în parte este ceva de un fel moral și spiritual; sunt deci lucruri care ni s-au dat de Dumnezeu ca să le luăm și să ne îmbrăcăm cu ele într-un fel practic.

Mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa dreptății (6.14) Cea dintâi parte a armurii este adevărul; cu el trebuie să avem încins mijlocul. Încingerea mijlocului arată o pregătire pentru activitate. Toate activitățile noastre trebuie să fie delimitate de adevăr. Adevărul trebuie să ne conducă. Adevărul ne este dat de Dumnezeu, dar avem să ne îmbrăcăm cu el, încât să ne stăpânească. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul; dar nu este adevăr în Biblie care să ne apere de la sine, ci adevărul folosit într-un fel practic în orice activitate. Platoșa este dreptatea. Suntem dreptatea lui Dumnezeu în Hristos, însă ea acționează ca o platoșă când în mod consecvent umblăm în dreptatea practică, acoperind toate părțile noastre vitale de lovirile venite de la niște adversari plini de putere. Câți luptători creștini au căzut răniți în luptă din cauză că punctul lor slab era în dreptatea practică. Crăpături în platoșă pot oferi o deschidere pentru săgețile dușmanului.

Picioarele încălțate cu pregătirea evangheliei păcii (6.15) În mod normal nu ne-am gândi că încălțăminte ar fi ca o armă; totuși, deoarece cu încălțăminte noastră venim mereu în contact cu pământul, ea ia acest caracter din punctul de vedere al creștinului. Când contactul nostru cu pământul nu este corect, putem fi atacați. Ce înseamnă „pregătirea evangheliei păcii?” nu ca noi să pregătim calea evangheliei într-un sens de evanghelizare (deși este mult de dorit să facem lucrul acesta), ci noi înșine să venim sub pregătirea lucrată de evanghelia păcii. Dacă picioarele ne sunt încălțate în felul acesta, vom duce pacea evangheliei în toate contactele pe care le avem cu oamenii lumii acesteia, și ne vom proteja și pe noi înșine.

A lua scutul credinței și coiful mântuirii (6.16,17) Pe lângă toate acestea este credința, care lucrează ca un scut; este acea credință care înseamnă o încredere practică și plină de viață în Dumnezeu; acea credință care își îndreaptă privirea spre El și spre Cuvântul Său, și nu spre împrejurări, nici spre dușmani. Cu scutul care ne protejează în afară, pe lângă celelalte arme, săgețile arzătoare ale îndoiiilor aruncate de cel

rău sunt evitate și stinse. Coiful protejează capul, care împreună cu inima este cel mai important punct de atac asupra unui om. mântuirea, cunoscută, realizată, de care te bucuri și care lucrează în practică este coiful pentru noi. Când Pavel scria filipenilor: „Lucrați cu teamă și tremur mântuirea voastră”(2.12,13) îi îndemna să ia și să poarte coiful mântuirii.

Sabia Duhului, care poate fi folosită și ofensiv (6.17) Urmează „sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”. Aceasta poate fi folosită și pentru apărare și pentru atac. Cuvântul lui Dumnezeu ne va feri de orice atac ne-ar face dușmanul nostru; de asemenea îl va pune pe fugă dintr-o singură lovitură bine dată. Se vorbește ca de sabia Duhului, pentru că El l-a insuflat de la început, și El dă priceperea și înțelegerea în folosirea lui. Domnul Însuși este Exemplul nostru măreț în folosirea acestei săbii, cum citim în Matei 4 și în Luca 4.

Rugăciuni și cereri pentru toți sfinții (6.18) Domnul nostru este de asemenea Exemplul nostru și în rugăciune, care ne este poruncită în versetul 18. Evanghelia după Luca subliniază în mod special trăsătura aceasta a vieții Lui. Pentru că a luat un trup omenesc, El a avut și poziția dependentă care este potrivită omului, și a dus-o la perfecție întotdeauna. De aceea rugăciunea l-a caracterizat viața și urmează să ne-o caracterizeze și pe a noastră. Rugăciunea trebuie să fie resursa noastră, și în mod special în lupta despre care am vorbit. Cuvântul lui Dumnezeu este în adevăr sabia Duhului. Dar tocmai pentru că așa este ea, o putem mânui cu rezultate numai dacă ne rugăm în orice timp „în Duh”. Fără o dependență continuă de Dumnezeu, nu putem purta cum trebuie nicio parte a armurii. Rugăciunile noastre trebuie să aibă această seriozitate indicată de cuvântul cerere; și ele trebuie însoțite de veghere. Avem să fim atenți să evităm tot ce ar fi nepotrivit cu cererile noastre, pe de o parte, și să primim cu bucurie răspunsul la cererile noastre, pe de altă parte. Aceasta înseamnă intensitate și realitate în rugăciunea noastră, încât rugăciunile să fie în adevăr o forță, nu o închipuire. Să nu fim limitați în rugăciunile noastre. avem să începem cu noi înșine, fără îndoială, dar să nu ne oprim aici. Să ne lărgim cererile ca să includem pe „toți sfinții”. După cum toți sfinții au nevoie de înțelegerea adevărului (cap.3.18), tot așa întinderea rugăciunilor noastre nu poate fi mai mică decât „toți sfinții”. Întinderea rugăciunilor noastre este lărgită până la „toți oamenii” în 1 Timotei 2.1. totuși Efeseni este în mod predominant epistola Adunării și de aceea „toți sfinții” este circumferința prezentată aici.

Rugăciune „și pentru mine”, un ambasador al tainei Totuși nu avem să ne ocupăm cu toți, încât să rătăcim în ceva nedefinit. De aceea apostolul adaugă: „și pentru mine”. Oricât de mare slujitor al lui Dumnezeu este el, dorea să fie susținut de rugăciunile altora, nu atât de mari ca el. Numai că dorea ca ei să se roage pentru el, nu ca să fie eliberat din închisoare și să i se ușureze situația, ci să fie în stare să-și îndeplinească în întregime slujba, deși era închis. El era în lanțuri, totuși ca un ambasador așa cum fusese când era liber (vezi 2 Corinteni 5.20) Când era liber se gândea la sine mai mult ca la un ambasador al evangheliei, îndemnându-i pe oameni să se împace cu Dumnezeu. Acum, în închisoare, se socotea ca un ambasador al tainei – acea taină pe care o dezvăluise pe scurt în prima parte a epistolei. Este „taina evangheliei”, deoarece una își are originea în cealaltă și este continuarea ei potrivită. Dacă nu înțelegem evanghelia, nu putem înțelege taina. De exemplu, taina trebuie să fie ca o carte închisă pentru cei care gândesc că evanghelia intenționează să creștineze pământul și în felul acesta să introducă mileniul. Pace, dragoste, credință Dorințele de încheiere ale lui Pavel pentru frați, deși simple, sunt complete. Cât de fericiți trebuie să fie frații când pacea, dragostea și credința, toate venind din același izvor divin, se desfășoară în mijlocul lor. Atunci în adevăr harul se arată printre ei. Trebuie să fie curăție de inimă și de motive. Ultimele cuvinte din versetul 24, „în curăție” sau literal „în neputrezire” ne fac să ne reamintim cum chiar din zilele de la început, când scria Pavel, ceva putred își găsisese o intrare printre cei care mărturiseau că erau creștini. A iubi pe Domnul Isus Hristos în neputrezire este semnul realității, rodul lucrării veritabile a lui Dumnezeu.

clickbible.org